

DEKAMERON

podle Boccaccia napsal Jakub Nvota

OSOBY:

ARTUR, hlavní postava, je ze současnosti (též Andreuccio)

DIONEO, milovník (též Mnich Francesco, První vykrádač hrobů, Jiný mnich)

PAMFILO, intrikán (též Cyril, Martellino, Druhý vykrádač hrobů)

ALBERTO (též Pepe, Krčmář, Chlap, Dozorce, Petruccio, Třetí vykrádač hrobů)

FIAMMETTA, veselá kráska (též Klára, Lisetta)

LAURA, záhadná a temná kráska (též Simone)

ELISA, starší milenka (též Cecca, Lauretta, Petrucciova žena)

FILOMENA, velmi bodrá (Matka Lisetty, Služka)

Začíná vyprávění, které obsahuje sedm příběhů, jež vykládalo sedm lidí během jedné noci.

A třebaže jsou to historky o lásce, přesto je cítit, jak se do nich vkrádá samota.

Ten mor vášně, kterým trpěl, anebo někdy bude trpět, každý z lidí.

Necht' je však takovému nešťastníkovi útěchou, že po čase bude rád ve společnosti přátel u skleničky vína vyprávět svůj trpký příběh s vtipem a lehkostí.

1. obraz

Současnost. Ve velkém domě nad městem. Příliš mnoho prostoru. Muž, který tu žije, je sice zámožný (řekněme rovnou bohatý), ale opuštěný. Je malým středem tohoto velkého prostoru.

Je už večer. Muž vidí světla města v dálce. Maličká světélka, která v hloubce pod ním pulzují. Tma a světlo. Muž je sám. Projde se. Tam a zpět. Přemýšlí, jestli se něčeho nenapije. Ten muž je Artur. Protože je zvyklý na samotu mluví sám k sobě úplně přirozeně a nahlas.

Artur

Co je to?... (chytí telefon a vytočí číslo) ... Infolinka? Copak tam spíte? Nevím, co znamená jedno slovo. Galeotto. Přesně tak. Ne, já nemám ani ponětí, co by to mohlo být. Mám za to, že to je přesně ten důvod proč vám volám, nemyslíte? Ve slovníku! To je přesně ono. Hledejte. Ne... já takový slovník nemám. Nevím, co se dá dělat... když to nevíte, zavolejte si na nějakou infolinku pro infolinky... já na vás nekřičím, ženská... ne, nejsem šovinista... ženská jsem vám řekl jen proto... váš přítel byl šovinista?! Já chci pouze vědět, co znamená jedno slovo... no a co, že jste tam od šesti... neplačte... já chci jen vědět, co znamená... jak to, že to není podstatné, pro mě je to podstatné... kdo pořád mele jen jedno... poslouvej mě ty... jak komu že tykám... tobě tykám... cože?! Impotent?! Aha, všichni muži jsme impotenti... A co jste vy, ženy! Máš infolinku, vyhledej si to. Je to taky italsky. Kdybych já byl tvůj přítel, tak se k tobě ani nepřiblížím... tak rychle bych tě nechal... přesně tak... ty mě položíš? Já tebe položím! Krávo!

(Položí a zuří)

Někdo zazvoní. Artur sebou škubne. Pomocí dálkového ovladače otevře. Vůbec všechno má na dálkové ovládání. Světlo. Dveře. Hudbu. Jeho jedinou a zásadní rekvizitou ve hře je dálkový ovladač. Dovnitř vtrhne muž v klobouku naraženém do čela. Má hrozně naspěch, ale snaží se to skrývat.

- Artur** Cyril... no konečně.
- Cyril** Co ti je, slyšel jsem tě strašně křičet?
- Artur** Volal jsem na infolinku. Řekli mi, že jsem impotent...
- Cyril** Je to infolinka, musí ti odpovědět.
- Artur** Prý jsou všichni muži impotenti.
- Cyril** Kvalitní infolinka. Dáš mi jejich číslo?
- Artur** Mně to vtipné nepřipadá. Byla tam taková zakomplexovaná příšerná osoba... určitě má čtyřicet kilo a obědvá jen mrkev... člověk se jí normálně zeptá a ona na něj hned navalí celý svůj život... ta měla jasný problém... jasný problém... potřebovala by psychiatra...
- Cyril** Chceš si lehnout, nebo dáme jen lehký rozhovor? Mám trošku nakvap.
- Artur** Čekám na tebe už tři hodiny.
- Cyril** Našel jsem na záznamníku dvacet sedm vzkazů. Podle mě se ta páska musela otočit aspoň třikrát, aby se na ní vešlo všechno, cos tam navykládal.
- Artur** Nemá velkou kapacitu.
- Cyril** Tak co je?
- Artur** Nevím, jak mám začít...
- Cyril** Arture, je večer. Chci jít domů.
- Artur** Jsi můj osobní psychiatr a bereš na hodinu tolik, že bys jím mohl být i večer. A nebuď nervózní. Psychiatr nemůže být nervózní. Musí být jistý a klidný, ale přitom v něm neustále musí planout zájem. Víš, přemýšlel jsem a myslím si, že psychiatr by

měl být něco jako krb a pacient se vlastně dívá do jeho plamenů. Miluju dívat se do plamenů.

Artur pomocí ovladače spustí zvuk plamenů.

Cyril Dobře, budu se snažit být jako krb. Koukej, jak to ve mně puká a praská. Jsem opravdu trochu nervózní. Máme dnes s Lucií výročí. Dva roky.

Artur To je úžasné. Neuvědomil jsem si, že je to už tolik. Chceš ji někam vzít? Mohl bych ti zařídit nějakou rezervaci...

Cyril Chci ji vzít k nám.

Artur A co na to tvoje žena?

Cyril ...Myslím, že to bude nádherný zlom v našem vztahu.

Artur To v každém případě. Budeš si dělat poznámky?

Cyril Určitě.

Artur Chtěl bych si je potom přečíst. Víš... potřebuju vědět, co je to Galeotto.

Cyril Prosím? Volal jsi mi jenom kvůli tomu? Kodrcám se do téhle zatracené čtvrti dvě hodiny. Dvě hodiny v téhle zimě v mém autě! Musel jsem si v jednom kuse dýchat na ruce, aby mi nepřimrzly k volant.

Artur Měl by sis pořídit lepší auto. Můžu ti dohodit lidi, co se ti o to postarají...

Cyril Víš, že musím utáhnout tři domácnosti.

Artur Nemusíš. Dvě milenky jsou nadprůměr.

Cyril To nejsou milenky. Mám tři šťastně fungující domácnosti. Víš, jaký kredit mi to dělá u kolegů a mezi pacienty? Jen díky tomu si udržuju prominentní klientelu.

- Artur** Všichni chtějí vědět, jak to děláš.
- Cyril** A jestli se mi dnes podaří první sblížení, možná o tom vydám knihu.
- Artur** Ale já potřebuju vědět, co znamená Galeotto.
- Cyril** A co to jako má být?
- Artur** Je to italsky. Musím vědět, co to je. Jinak se zblázním.
- Cyril** To je přenos.
- Artur** Prosím?
- Cyril** V psychiatrii se tomu říká přenos. Pacient, který nedokáže pochopit svůj problém, například opakované rozchody, samotu a úplné odloučení od světa, přenáší tento problém na něco jiného, co dokáže zvládnout. Aby se mu ulevilo.
- Artur** Chceš říct, že až přijdu na to, co je to Galeotto, tak pochopím, proč mě Klára opustila? A všechny ostatní před ní?
- Cyril** Upřímně řečeno... ne! Ale uleví se ti. A musím tě opravit. Neopustily tě ony, nechal jsi je ty.
- Artur** Technicky vzato, šlo jim jen o moje peníze a dům a...
- Cyril** Jak to víš?
- Artur** V dlouhodobém vztahu se něco takového projeví.
- Cyril** Co považuješ za dlouhodobý vztah?
- Artur** Všechno, co trvá déle než měsíc. Měsíc je zásadní doba. Za měsíc můžu vybudovat novou firmu, napsat knihu, projít svět. Tak proč neprožít vztah?
- Cyril** Panicky se bojíš žen, které se k tobě přiblíží.

Artur Jak mám vědět, proč to dělají a o co jim jde? Ženy usuzují příliš rychle. Předávají si tajné informace jako mravenci. Je to velká komunita. Mají spoustu vlastních časopisů. Některá se dozví, že jsem náhodou příjemný, vtipný nebo bohatý a zpráva už běží. Nevěřím nikomu.

Cyril Ty nejsi vtipný.

Artur Klára si myslela, že jsem. Vždycky se smála. Měla krásný smích. Všiml jsem si jí v jednom baru. Jedla právě rizoto a někdo jí řekl vtip. Otevřela pusu a začala se smát. Rýže na mě přilétala kosmickou rychlostí. Nepokoušela se ani vzít si ubrousek. Stál jsem tam v černém obleku a vypadal jsem jako negativ čínské knihy. Tak jsme se seznámili. Byla milá, uvolněná a krásná...

Propadá se do snění. Vzpomínka.

Klára *Směje se.* Líbí se ti, jak se směju?

Artur Ano...

Klára Budu mít vrásky... okolo očí.

Artur Zním dobrého plastického chirurga, je mi dost zavázaný, kdybys chtěla...

Klára Mně vrásky nevadí. Tedy ne ty okolo očí, o zbytku si můžeme promluvit za třicet let. Řekni mi něco legračního...

Artur Ale co přesně?

Klára To nevím, kdybych to věděla, tak už to není směšné.

Artur Mě klidně pobaví jedna a tatáž věc.

Klára Mě ne. Já musím pořád něco objevovat. No tak, řekni něco směšného...

Artur Co si myslíš o věčnosti? Já na ni myslím vždycky na jaře.

Klára na něj překvapeně zírá.

Vzpomínka skončí.

Artur To bylo strašné. Ona nepotřebovala muže, ale baviče. Podle ní jsem měl sypat z rukávu jednu příhodu za druhou a neustále ji rozesmávat kdovíjakými báječnými zážitky.

Cyril A ty jsi jí nepovídal nic?

Artur Samozřejmě, že jo. Na začátku, když jsem jí balil. To je normální. Člověk má pět šest historek. Ale pak už to stačí... Cítil jsem se, jako bych se zčista jasna stal scénáristou nějaké talkshow a diváci se nesmáli a nesmáli. Strašný pocit.

Cyril Třeba nechtěla, abys byl vtipný. Třeba potřebovala něco jiného...

Artur Proč mi to neřekla? Nesnáším náznaky. Člověk by se měl vyjadřovat přesně. Poslední dva měsíce ses ve mně šťoural. Skládal jsi mě jako lego. A zase rozkládal. A musíš si přiznat, že tvoje terapie ve je slepém bodě.

Cyril Jak chceš. V pondělí si o tom popovídáme. Připravím si nějaké otázky, nebo test, nebo elektrické šoky. Něco z toho zabere.

Artur Velmi vtipné. Kdybys radši vymyslel něco, co by mi doopravdy pomohlo.

Cyril Nevím... uvažoval jsem o jedné anonymní terapeutické skupině.

Artur A co jsou to zač?

Cyril To se neví. Proto jsou anonymní.

Artur Ale něco o nich musím vědět. Aspoň to, jak se tam mezi sebou zdraví, jestli se umývají a jestli to náhodou nejsou fašisti.

- Cyril** Proč by to měli být fašisti?
- Artur** A proč ne? Klidně by to mohli být fašisti. Určitě ještě někde nějakí fašisti jsou.
- Cyril** Arture, můj názor znáš. Jsi obětí civilizace. Hluboko v tvém nitru je něco jako nákaza, mor, který tě pomalu rozkládá. Uzavíráš se...
- Artur** Já se neuzavírám.
- Cyril** Podívej se, jak žiješ. Obrovský dům nad městem. Koupil sis celou ulici a dal jsi tam plot.
- Artur** To se nesmí?
- Cyril** Smí. Jenže takovou ulicí nikdo nepřijde.
- Artur** A ty jsi přišel jak?
- Cyril** Přelezl jsem plot.
- Artur** No vidíš...
- Cyril** Věř mi, že to, co je v tobě, musí ven. Na to není žádný lék. Jenom musíš být s lidmi. A nemysli si, že jsi sám. V poslední době trpí komplexem vyčlenění se spousta lidí. Musím už jít. Lucie na mě čeká v autě. Myslí, že jedeme někam do restaurace. Hlavně nepanikař. Všechno promyslím a ozvu se... Nebuď nervózní. Zhluboka dýchej a udělej si cvičení...

Cyril odejde. Artur zůstane sedět sám v pokoji. Poslouchá noc. Ovladačem ztlumí světlo.

- Artur** *(Neochotně, ale přece)* Jsem velká hora... na mém vršku je olivový háj... větřík tu povívá a já jsem oliva... malá oliva... Cítím se jako oliva... jsem zelený a malý... maličký plod na stromě... Mor... samozřejmě, že je tam mor. Člověk se musí chránit.

2. obraz

O několik hodin později, už v noci. Artur únavou usnul. Najednou ho probudí bouchání. Trhne sebou. Je jenom v nočním úboru.

Artur Co je? Kdo je to?

Pamfilo Pane Arture!

Artur Na co je člověku alarm, když mu může kdekdo bušit na dveře.

Pamfilo Pane Arture, otevřete!

Artur Je to muž! Jestli jste přišli s Biblí, tak už mám tři. Jedna je i ve švédštině.

Laura Pane Arture!

Artur Je tam i žena. Co když vraždí ve dvojici? Co chcete?

Pamfilo Potřebujeme pomoc.

Artur A co se stalo? Někdo vás sleduje? Jestli ano, tak už ví, kde bydlím a to není dobré...

Laura Nikdo nás nesleduje. Otevřete ty dveře.

Artur V dnešní době není bezpečné otevřít v noci ani vlastní matce. Vůbec nevím, proč to dělám. *(Otevírá dveře)*

Vejde Laura.

Laura Dobrý večer, Arture.

Artur A kde je ten muž?

Laura Pomáhá ostatním.

Artur Mám tu bezpečnostní zařízení, je tam plot a elektřina...

- Laura** Nebylo to lehké, ale Dioneo je naštěstí velmi šikovný. Kdybyste ho viděl, přeskočil plot a potom ho zbořil...
- Artur** Zbořil mi plot?
- Laura** Báli jsme se, že jsme dělali hluk, ale Pamfilo všechny uklidnil...
- Artur** Kdo? Co... co tu vlastně chcete? Jste z úklidové služby? Chodíváte až ve čtvrtek!
- Laura** Jsem Laura.
- Artur** Jaká Laura?
- Laura** Jenom Laura. To vám musí stačit.
- Artur** Neznám žádnou Lauru. Nemám paměť na jména. Takže, možná, že bych vás mohl znát, ale nemůžu si vzpomenout.
- Laura** Tohle je váš byt? Tak veliký? To je dobře. Máte i zahradu?
- Artur** Tam pod oknem.
- Laura** Zahrada je důležitá. Ale mnoho tu toho nemáte.
- Artur** Snažím se nemít zbytečné předměty. Je to součást mého pohledu na život. Ale proč vám to vůbec vykládám. Je noc a...
- Laura** K člověku patří krása a ta je ve věcech. Tvary a barvy vypovídají o nás...
- Artur** Ne, prázdný prostor má v sobě víc metafyziky. Nejsem sice bytový architekt, ale mám pocit, že se to takhle vysvětluje.
- Laura** Proč si sem prostě nedáte něco veselého?
- Artur** Veselé věci jsou banální. Jsme obklopeni veselými věcmi. Snažím se tomu vyhýbat.
- Laura** Chudáčku, vy nevíte nic o veselosti.

Artur Veselí lidé mě děsí. Nemají k tomu totiž žádný důvod. Můj strýc byl pořád veselý a pak jednou šel a oběsil se. V kapse měl lístek a na něm bylo napsáno: Zasraný život!

Laura Budeme sem muset dát nějaké věci.

Artur Co tady chcete?

Laura Chtěl jste přece vědět, co znamená Galeotto.

Artur To ale není důvod, abyste mi sem v noci takhle vtrhli.

Laura Potřebujete to vědět.

Artur Až tak naléhavě zase ne. Doufám, že nejste ta opuštěná z infolinky.

Laura Nevím o čem mluvíte, ale vím, co je Galeotto. Proto jsme tady. Přátelé!

V té chvíli se rozletí dveře a vchází veselá renesační společnost. Nesou si koše s jídlem a pitím. Nástroje. Všichni se smějí, ale není to obyčejná veselost, je to úžasná energie a dravost, s jakou vtrhnou do tohoto tmavého prostoru. Okamžitě se začnou Arturovi procházet po bytě.

Dioneo Tadyhle... mám dveře!

Alberto Chci postel u okna.

Fiammetta To je pěknoučký obraz!

Filomena Podívejte, je odtud vidět celé město... tolik světel...

Pamfilo V kuchyni jsem našel jenom pomeranče a chřest...

Elisa Bude málo postelí!

Dioneo Pamfilo, musíme sem dotáhnout nějaký nábytek.

Artur neví co dřív, skáče od jednoho k druhému.

Alberto Rozdělal jsem v zahradě oheň...

V té chvíli skutečně začne na jevišti hořet oheň. Artur k němu přiskočí a začne ho hasit tím, co má po ruce. Vtom se však spustí poplašné zařízení a alarm. Artura polije voda. Pokouší se to ovladačem vypnout.

Artur Co... co má tohleto všechno znamenat?... Co tu chcete?
Tohle je můj byt?! Slyšíte!?

Alberto Někdo odnesl ty pomeranče! (*Arturovi*) To jsi byl ty?

Laura Přátelé, ztište se.

Všichni ztihnou. Artur zděšeně stojí a dívá se na společnost veselých přátel.

Laura Myslím, že jsme našli to, co hledáme. Tento byt je dost velký pro nás všechny. Máme dostatek jídla i pohodlí.

Artur Ten oheň v zahradě, to si ještě vyřídíme! To není normální, vlézt někomu do bytu...

Pamfilo Měl byste mlčet, když hovoří královna.

Artur Jaká královna? Vy jste včely?

Fiammetta Laura je první královna. Během noci se vystřídáme postupně všichni.

Artur To je nějaká hra, že? Fašisti? Ne, sekta!

Filomena Co to je?

Artur Dělají všechno společně, dokonce i myslí společně. Z toho mě chytala vždycky tak trochu hrůza.

Laura Ale tady každý může svobodně dělat, co se mu líbí.

Artur Tak já tady chci být svobodně sám!

Elisa Nám královna nerozkazuje, královna prosí.

- Dioneo** A když prosí královna, nelze odmítnout.
- Artur** Než napočítám do tří budete pryč, jinak volám policii. Jedna... dva... *(Všimne si, že někdo vytrhl kabel od telefonu)* Tři! Co to máte na sobě?
- Fiammetta** Cestovní šaty.
- Elisa** Poslední móda.
- Artur** Člověk se v těch trendech už nevyzná. Přisahal bych, že tohle se nosilo i v renesanci. Zase někdo zvoní.
- Alberto** To je zvon večerních modliteb za mrtvé.
- Artúr** Cože?
- Dioneo** Renaissance...já už to slovo někde zaslechl. Petrarca tvrdil, že je to nějaký nový směr.
- Elisa** Petrarca je opilec, sápal se na Lauru.
- Filomena** Já jsem to také slyšela. Prý to nějak souvisí s Řeky.
- Alberto** Řeky nemám rád.
- Artur** Jeden Řek tady v ulici prodává gyros a je náhodou poměrně sympatický.
- Dioneo** Alberto nemá rád nikoho kromě Elisy.
- Filomena** Dioneo, přestaň.
- Artur** Nechápu, o co se snažíte. Jestli je to nějaká reklamní kampaň – nemám zájem.
- Laura** Přišli jsme za vámi, protože venku je mor. Víte to, ne?
- Artur** Já... ano... jistě.

- Filomena** Utekli jsme z města. V tichosti vašeho domu, chceme přečkat čas, než choroba pomine.
- Artur** Já... vy myslíte skutečný mor?
- Alberto** Černou smrt. Všichni naši známí, blízcí, rodiny, přátelé, milenci i milenky zůstali tam dole... Jen my jsme tady.
- Fiammetta** Člověk nemůže žít v jednom kuse v takové hrůze. Chci radost, krásu, lásku a rozkoš!!!
- Artur** Mor skončil za Kolumba.
- Laura** Vybrali jsme si vás, Arture. Zůstaneme u vás.
- Artur** V žádném případě. Tady nikdo zůstat nebude.
- Laura** Ani když vás poprosím já?
- Dioneo** Toho si važte, Laura si vybírá velmi dlouho a zatím jí ještě nikdo nepadl do oka. A že bylo několik zájemců...
- Laura** Arture, věřte nám... přišli jsme za vámi, abychom spolu přežili. Vím, že se vám to zdá neuvěřitelné, ale vím, že to dokážete hluboko ve svém nitru pochopit. Představím vám přátele. Toto jsou mé vznešené přítelkyně: Fiammetta, Filomena a Elisa.
- Artur** Těší mě. Nebo tak něco.
- Laura** Fiammetta je z nás nejveselejší. Je jako polední slunko na poli. Elisa je pravá dáma a Filomena se umí výborně postarat o všechny praktické věci. A tady pánové. Dioneo. Je to trochu bouřlivý mladík, ale v společnosti žen se drží. Pamfilo. Dávejte si na něho pozor. Napálí i čerta z pekla. A Alberto. Má z nás nejvíc rozumu.
- Dioneo** A teď nám o sobě povězte něco vy...

- Artur** Já... já nevím, co bych tak řekl... Jmenuju se Artur. Bydlím tady a vy ne. Zdá se, že je vám to jedno. Víte, právě jsem tu měl psychiatra...
- Pamfilo** Koho?
- Artur** Psychiatra. To je lékař, co vám léčí hlavu... Tedy to, co máte uvnitř... říká vám, co byste měli dělat a proč to děláte... Umí vám vysvětlit proč jste sám a proč vždycky, když slyšíte slovo zajíc musíte jít a umýt si ruce.
- Pamfilo** Zajíc? Ruce? Vy jste blázen?
- Artur** Psychiatr je normální věc. Mimochodem vypadá přesně tak jako vy... je to zvláštní... říkal něco o nějaké skupině...
- Dioneo** Ten zajíc?
- Artur** Ne, ten psychiatr.
- Fiammetta** Povězte nám nějaký příběh, ať vás poznáme... Ať se zasmějeme.
- Artur** Tak to je přesně to, co nedělám. Nezlobte se.
- Elisa** Počkejte, královna stejně ještě nedovolila vyprávět příběhy.
- Fiammetta** Ale já jsem myslela, že už je čas...
- Alberto** Napřed musíme vědět, jestli se k nám Artur přidá, nebo ne.
- Artur** Vtipné historky, to není nic pro mě. Vtrhli jste mi do domu, vydrancovali ledničku, založili oheň a teď tu chcete ještě pořádat nějakou seanci... Dělejte si co chcete! Ale se mnou nepočítejte, jdu spát. Až budete odcházet, dejte do pořádku plot.
- Pamfilo** Když nebude s námi, musíme odejít.

Laura Počkej, Pamfilo, slíbila jsem vám, že vám povím, co je to Galeotto. Ale nemohu to udělat dříve, než se přidáte mezi nás.

Artur A co tu mám jako dělat?

Filomena Nic, jenom poslouchejte. Mnoho lidí to už nedovede. Krása je ve vyprávění.

Celá společnost se připraví na vyprávění. Může to být veselý i dojemný moment, dlouhý i krátký. Ponechám to na laskavém uvážení inscenátorů.

Laura Vyšli jsme z města plného strachu, smrti a samoty. Našli jsme si místo, kde budeme spolu. Tady budeme společně trávit čas v radovánkách, ale i vyprávěním příběhů. Začíná první část noci. V ní si budeme vykládat příběhy o lásce. Protože ona je mocnější než mor. A je veselá.

Artur Láska že je veselá? Už jen ten způsob, jakým to říkáte! Viděl jsem Sen noci svatojánské v divadle, tak nějak podobně to vypadalo, akorát jeden tam měl oslí uši a druhý hrál zeď.

Alberto Nerušte!

Artur Láska není veselá. Možná ze začátku... prosím... ale pak je to deprese.

Filomena Co je to deprese?

Artur Zdá se vám, že všechno je špatně, a nejhorší na tom je, že je to pravda.

Laura *(Vyfoukne do vzduchu peříčko. Sleduje, jak letí. Když má už už spadnout na zem, tak do něj někdo lehce foukne. Nakonec peříčko skončí u Fiammetty)* Navrhuji, aby začala vyprávět Fiammetta. Ona sama potom určí, kdo bude hovořit dále.

Artur Takže tohle je zase další nudný večírek. Není to hrozné? Už ani nejsem vyděšený. Člověka dnes už nic nepřekvapí.

Fiammetta Začnu vykládat příběh o Francescovi. Ale protože moje vyprávění ve vás možná bude vyvolávat další vzpomínky a příběhy, můžete na ně navazovat. Ať příběh střídá příběh.

3. obraz

Artur Chcete nějakou hudbu, nebo mám zapnout televizi?

Laura My chceme jenom poslouchat.

Artur Fajn, tak si aspoň něco nalijte. Bar je támhle. Tohle se mi určitě jenom zdá. Jste můj přelud. Jdu spát a až ráno vstanu, ať už tady nejste.

Elisa Poslouchejte Arture, Fiammetta už začala.

Fiammetta Říká se: Pro lásku člověk vymyslí všechno...

Artur Jistě. Vtipná historka. Jsme tu jako v noci na táboře. Zhasnu a rozdám baterky.

Laura Pokračujte, drahá.

Fiammetta Říká se: Pro lásku člověk vymyslí všechno, odhodlá se ke všemu a uvěří všemu. Vášně nás dokáže přivést kamkoliv...

Artur Budete taky vázat uzly? Dobrou noc...

Laura Proč odcházíte?

Artur Jsem ospalý a jdu spát.

Laura Proč odcházíte, když se vám tak líbím?

Dioneo prudce vtane, Artur se ho lekne. Společnost se začne dohadovat o Lauřiných slovech.

Artur Prosím? Ale já jsem nikdy jsem nic takového neřekl.

- Laura** Myslím, že v této chvíli cítíte, že jste potkal někoho výjimečného, někoho, kdo vás zajímá. Někoho, s kým chcete být. Ještě se v tom úplně nevyznáte, ale je to tak.
- Artur** Prosím? ...Vždyť jsme se sotva poznali.
- Laura** Čas nehraje žádnou roli. Podívejte se na tu krásu.
- Artur** Je mi líto... pokud jste nějaký spolek opuštěných, na tyhle věci já nejsem... já neříkám... jsem právě taky sám a nevím, jak bych se s někým seznámil, ale rozhodně se nemíním vrhnout do náruče prvnímu přízraku, který mi v noci zaklepe na dveře. Nevím, jestli jste vůbec skutečná. A chodit s fiktivní osobou je velmi nepraktické. Jste pojištěná?
- Laura** Mohl byste mě milovat.
- Artur** Tím jsem se už v životě zabýval a myslím, že mnohem lepší je, řekněme, chovat rybičky. A i kdyby to tak i bylo... Co se dá dělat. Vy jste můj prelud a já ráno vstávám... Neexistuje místo, kde bychom se mohli setkat.
- Laura** Je takové místo. Povídejte, drahá Fiammetto.
- Fiammetta** V Imole žil muž jménem Francesco, který se proslavil podvody a ohavnostmi. Nebylo ve městě už člověka, který by mu věřil. Všichni věděli, jaký je to lhář a šejdír. Podváděl při obchodě, při kartách i v řeči. Nakonec musel z města utéci.
- Artur** Proč? Určitě se měl dobře. Majetek dělá přátele. To ten muž musel dobře vědět.
- Dioneo** Nerušte Fiammettu. Zapomene, co chtěla říct a všechno poplete.
- Fiammetta** A tak ten Francesco odešel do Benátek, protože tam se ztratí každý darebák.

Všichni se s pochopením smějí, kromě Artura.

Ozve se zvuk vody. Dřevo naráží na dřevo. Holubi třepetají křídly. Artur bojuje se svým ovladačem, ale ten zjevně nereaguje. Chce iluzi odstranit, ale nejde mu to.

Pamfilo Kdepak, Benátky, to je ráj.

Alberto V té jejich smrduté vodě se ztratí kdeco.

Artur Trocha historie, sentimentu... *(vtom ho označí holub) ...a holubů.*

Dioneo – Francesco *(Má na sobě plášť a nese zavazadlo. Právě docestoval.)*
 Jak vidím, Benátky jsou stoka. Nic starého tam není. Všechno je nové a na vodě. *(Arturovi)* Dívejte se. *(Nechá Artura, ať zírá na iluzi. Potom si sundá plášť a pokračuje jako Dioneo).* Ale měli jste tam být tehdy, když Pamfilo našťval Shylocka kvůli nějaké hloupé směnce. To byl tanec.

Artur Myslíte tím Kupce Benátského?

Pamfilo Znáte ho?

Artur To je Shakespeare.

Dioneo Kdo?

Alberto Takový Anglán. S divadlem. Jak tam budou mít to prázdné jeviště. *(Arturovi)* There are more things in heaven and earth Horacio, than are dreamt of in your philosophy. *(Odpluje na gondole)*

Artur V Benátkách jsem byl. Minulé léto na víkend autobusem. Bylo to velmi pěkné. Starobylé. Spousta Japonců... A Klára! Klára tam byla taky. Vlastně jsem tam jel kvůli ní. Velmi se jí tam líbilo. Taky jsme se tam rozešli.

Elisa Někdo místní?

- Artur** Ani ne. Šlo o to, že jsme potřebovali oddech. Chtěli jsme si ujasnit hodnoty a způsob, jakým oba dva vnímáme realitu. Spojit vnitřek s formou. Chápete?
- Pamfilo** Takže místní. Určitě byl veselý, bezstarostný a uměl zpívat. Nebo říkat verše.
- Artur** Romantik - zmrzlinář. Ale my jsme si dávali volnost...
- Filomena** To není láska.
- Artur** (*ironicky*) Proč ne? Zůstal jsem tam sám. Nechala mě na ulici. Jenom tak. Chápete to? To je vděčnost. Že prý já to pochopím, vášeň je vášeň a k tomu všechny ty řeči o osudu. Hned jsem se tam ztratil...
- Filomena** To není dobré, ztratit se uprostřed Benátek.
- Dioneo** To se člověku může vymstít. Chodí jen tak po ulicích, ani neví kudy... najednou bum a je zle...
- Artur** Proč by mělo být zle... může jít na ambasádu.
- Filomena** Nemůže nic... V Benátkách můžete zmizet navždycky.
- Dioneo** Tam úplně ztratíte hlavu... je to tam ve vzduchu...
- Najednou je v bytě sám, ale už to není úplně byt. Je to kout nějaké benátské ulice. Artur tu stojí úplně sám. Marně se snaží něco udělat s ovladačem. Zvoní zvony. Okolo prochází černá vdova. Je jakoby polední ticho. Bílý den. Odkudsi se ozývají milostné vzdechy. Artur jen stojí a poslouchá. Vzdechy přibývají ze všech stran. Od vzdychání, výkřiků až po kokrhání. Náhle všechno skončí.*
- Artur** Přece nechcete, abych uvěřil tomu, že jsme v Benátkách?
- Z boku se vynoří žena. Zapíná si jednoduché šaty a nese mokré prádlo.*
- Žena** Uhni blázne bláznivý! Co je? Kam se cpeš? Nerozumíš mi? Zmiz odtud! Hej, Pepe, je tu zloděj!

Objeví se její muž. Je už trochu starší, ale velmi veselý mrzák na kolečkovém křesle.

- Pepe** Pojd' sem!
- Artur** Co je?
- Pepe** Tak tobě se líbí moje Cecca? Chtěl bys jí? Chtěl?! Chtěl?! Chtěl?!
- Cecca** Jasně, že by mě chtěl! Mě by chtěl každý!
- Pepe** Tak si jí vezmi! Proboha živýho – ber jí! Je tvoje! Tvoje! Pijavice jedna! No řekni, že je to pijavice!
- Artur** ...Nemůžu... mohla by mě žalovat za obtěžování, jde o to být tolerantní...
- Cecca** Drž hubu! (*Pepemu*) Já, že jsem pijavice?! Já, že jsem pijavice!
- Artur** Dalo by se říct pouze - asertivní.
- Pepe** Pijavice jako tvoje matka!
- Cecca** A ty piješ jako tvůj bratr a otec a děd! (*Arturovi*) A co ty tu stojíš a nezastaneš se mě?
- Pepe** A ty máš sukni jako přístav! Kolik lodí tam už kotvilo!?
- Cecca** Moje matka! Moje matka měla pravdu a moji bratři...
- Pepe** Nechci zase poslouchat o tvých bratrech.
- Cecca** Tak ty nechceš poslouchat o mých bratrech? A just ti o nich budu vykládat. Moji bratři to se mnou myslí dobře...
- Pepe** Jestli budeš pokračovat, odejdu. Odejdu a opustím tě!
- Cecca** Ty mě opustíš?
- Pepe** Odejdu za Caterinou...
- Cecca** A jak asi? Vždyť bydlí na kopci, tam se v životě nedostaneš.

Pepe Přijde pro mě.

Cecca Ta vyschlá, bílá kost! Slyšíte to, lidi! Je to smilník! Opouští mě kvůli vyschlé kosti!

Pepe Nedělej kravál, nebo tě budu muset umlčet. A já už si způsob najdu.

Hádka už dříve přešla přirozeně do bitky. Pepe vypadl z křesla. Ohání se berlou. Cecca mu nezůstane nic dlužná. Ale všechny rány odnáší Artur.

Cecca Chceš mě zmlátit? Tak se podívej, i já umím uhodit.

Pepe Že ti jednu vrazím!

Cecca Pomoc, lidi, chce mě zabít!

Artur Tak dost, myslím, že jste praštili mě. Jestli chcete, můžete se vzájemně zažalovat. Je to inteligentní forma, mám dobrého právníka. Nebo vás zažaluji já. Za domácí násilí, za porušení práv ženy, práv muže, za sexizmus, za feminizmus, za sexuální harašení, za ničení veřejného prostranství – copak nemáte manželskou smlouvu?

Cecca Slyšel jsi, Pepe?

Pepe Kdy se to všechno zavedlo?

Cecca Nevím. Musíme pryč z Itálie.

Pepe (*Arturovi*) Mě Cecca miluje a já miluju ji. (*Cecce*) No co koukáš, zmiz! Zmiz odtud! (*Arturovi*) Nevidíš, jak mě miluje? Jak mě miluje, moje Cecca! A já? Co já? Snažím se jí tu lásku oplácet... trpím, žiju, nespím, nejím... co mám dělat... miluju ji...

Artur Ceccu? To je krásné...

Pepe Ale ne Ceccu... Cecca je moje žena. Je svatá. Je to matka mých dětí. Je to žena mého života. Miluju Caterinu. Bože, ty to vidíš a trestáš mě. Satan mě pokouší. Rozumíš mi. Jsi chlap,

musíš mi rozumět. Bez Cecci nemá můj život smysl a bez Cateriny jsem ztracený. Ona ta Caterina je teda pěkná potvora. Mrcha! Ale která žena není? Možná, že i takové jsou, ale já o nich nechci nic vědět.

Artur Proč?

Pepe A nač by mi to bylo? Takhle mám aspoň jistotu. Je to mrcha a hotovo. Nemusím se tím trápit, jenom jí miluju.

Artur Nezlobte se, ale to postrádá veškerou logiku. Znáám i velmi harmonické vztahy. Když si lidi jeden druhého váží...

Pepe Jóóó?

Artur Převážně z literatury, ale stát se to může ...

Pepe O lásce nesmíš snít sám. To je nanic. Musíte na to být aspoň dva. Když jsi sám, jenom si něco nalháváš.

Artur Typické pavlačové pravdy!

Pepe Koukej, víš proč tu takhle sedím? Víš, proč nemůžu pořádně chodit? Láska. Já odhadnu člověka podle fyzionomie, já hnedka vím, kdo jaký je.

Artur A jaký jsem tedy já?

Pepe Abych ti pravdu řekl, něco takového jsem ještě neviděl. Po tobě půjdou mrchy. Ty s ničím jiným ani nepočítej.

Artur Tak to vám pěkně děkuju.

Pepe Jsi šťastný chlap! Šťastný chlap! - Ó Dio! To je vášeň! Cecco! Cecco, miláčku...

Artur Vy jste mě napadli... To je ublížení na zdraví...

(Objeví se Pamfil.)

Pamfilo To jsou Benátky. Tady tě nejdřív pošlapou, potom okradou a nakonec tě přijmou do rodiny.

Artur Proč je takový šťastný?!... Musí mít ze života peklo a on se raduje... dokonce je obě dvě skutečně miluje...

Pamfilo A proč ne? To je lidské. Podívej, vysvětlím ti to. Moje hlava. Já v té hlavě můžu mít několik názorů najednou. Například. Mám rád lidi. Ale tebe ne. To si přece vůbec neodporuje. Nebo tohle. Jsem dobrý člověk. Klidný. Ale je možné, že tě za chvíličku zmlátím. Má to logiku? A jakou! Když člověk může nosit v hlavě víc věcí najednou, tak proč by nemohl zažívat štěstí s několika osobami, a dokonce je upřímně milovat?

Artur Můj psychiatr to zkouší... Myslím, že se brzo zastřelí. Nebo ho zastřelí některá ta osoba...

Pamfilo Ale možná, že umře šťastný.

Artur Jak ho znám, tak si to ani nestihne uvědomit...

Začne foukat vítr. Přiletí peříčka. Fiammetta chytá to své. Pamfilo jedno chytí. Upraví si kostým.

Pamfilo - Martellino Já jsem Martellino. Ty jsi cizinec?

Artur Já jsem ze Zlína.

Martellino Kde to je? Někde v Perugii? A jak se jmenuješ?

Artur Artur.

Martellino Divné jméno. Budu ti říkat Andreuccio z Perugie.

Zvonění zvonů.

Artur Zase někdo zvoní.

Martellino To zvoní zvon velkého chrámu. Před hodinou umřel velký světec. Biskup. Podívej se! Jen se podívej! Zvon zvoní sám od sebe. Je to zázrak.

Vychází pohřební průvod.

Martellino Dívej, všichni spěchají ke zpovědi. Pojď, musíme se tam dostat, je tam fůra zábavy. A potom tě ubytuju, Andreuccio z Perugie. Vítej v Benátkách.

Artur Já nejsem Andreuccio. Jsem Artur...Myslím, že to zašlo příliš daleko. Co to děláte s tím lehátkem? Nečudťe mi tu! Mám zakázáno chodit na pohřby. Mám hrůzu z toho, že se začnu smát. A většinou se začnu. Rakev klesá do hrobu a já se dusím smíchy. Nemůžu za to, je to ze strachu.

Začne se smát, ale ostatní to nepohorší. Přidají se též. Nad biskupovým hrobem vznikne zábava. Zpívá se veselá píseň:

Hádali se na pažitě
Čtyři mniši zapeklitě
Postáli tam chvíli hodnou
Asi už se nedohodnou
Navzájem se prokleli
Válet sudy museli
Už výskají na pažitě
Čtyři mniši zapeklitě

Po písni se všichni vrátí k modlitbám. Artur se mezi nimi ztratí. Najednou si všimne Laury.

Artur Lauro, co se děje?

Laura Odpuště, úplně jsem se tu ztratila...

Artur Já taky... nemůžete mi pomoci?

Laura Ne... musíte jen poslouchat... nehledáte mě, ale ten správný příběh...

Artur Lauro!

Fiammetta A v Benátkách ten podvodník z Imoly vstoupil do mnišského řádu. Jelikož právě zemřel velký biskup, mniši neměli čas pořádně si ho ověřit. Stal se z něj mnich Francesco. Když se kál, dovedl výborně předstírat pláč a smutek a lidé ho považovali opravdu za zbožného.

Pamfilo Ale nejen jeho. S tím obdobím je spojený i další příběh. Byla to požehnaná doba, kdy umřel velký biskup. Povídalo se, že z jeho hrobu je slyšet neustálý nářek duše a tiché modlitby. Do města se hned sjeli všichni šibalové a podvodníci z celé Itálie. Cítili, že nastala jejich příležitost. Zázrak vždycky přitahuje lidi. Jsou vzrušení, milují, smilní a utrácejí peníze...

Artur Takhle jsem o zázracích nikdy nepřemýšlel. Říká se, že moc je afrodiziakum... ale zázrak... světci museli vědět své... Člověk se může změnit. Například taková jóga. Soustavným cvičením se člověk dopravuje k vnitřní jistotě... Znam jedno takové cvičení: Jsem velká hora... na mém vršku je olivový háj... větřík tu povívá a já jsem oliva... malá oliva...

Fiammetta Ticho, prosím! Byla mezi nimi i krásná a mladá Lisetta. Lisetta byla nádherná, nevinná a naivní a úplně pitomá - jako všechna děvčata v Benátkách. Zkrátka padlá na hlavu.

Fiammetta se převlekem změní na Lisettu. Filomena zase na její přísnou matku. Chlapi se můžou z Lisetty zbláznit. Pamfilo se změní na Martellina.

Martellino Podívej, to je ženská! Určitě jde ke zpovědi, musím se dostat do chrámu.

S výkřiky a voláním běží okolo Lisetty, kterou matka vleče do chrámu.

Kostel. Zadušní prostředí. Francesco je tu jako kněz. Ukrývá ve zpovědnici nakradené věci. Náhle se tam posadí Lisetta.

Lisetta Vyzpovídejte mě, otče...

Francesco Ale já... No posad' se. Tak tedy... vidím, že jsi hezká. Máš hřích?

Lisetta Ne, snad jen svou matku.

Francesco To se nepočítá.

Lisetta Už to s ní nevydržím. Stále mě kárá. Vám snad připadá, že mé půvaby jsou stejné jako půvaby jiných děvčat? Že jsem taková jako ostatní? Co?! Kdybych chtěla, měla bych stovky milenců, ale mě nedostane obyčejný muž.

Francesco Myslíš, že jsi neobyčejná? To je hřích, marnivost a rouhání.

Lisetta Kolik jste viděl takových žen jako já? Byla bych krásná i v ráji.
(*Uteče*)

Martellino Kéž by bůh dal, aby takových žen bylo víc.

Artur Až tahle generace dívek doroste – to bude konec mužů.
Někdy mám pocit, že už to začalo. Ale ani ten mnich není úplně v pořádku. Podívej, je úplně jasné, co si představuje.

*Mnich za ní hledí a má hříšnou představu. Znovu se ozve slastné vzdychání.
Všechny ženy na scéně se k němu postupně přidávají. Také jen v představě.
Artur na ně s nepochopením hledí.*

Martellino Samozřejmě. Vždyť to taky není žádný mnich. Znam ho z Imoly.
Je to Francesco. Lhář a podvodník.

Artur Teda to je skandál. Mohli bychom to prodat tisku a televizi...
mám pocit, že se to tak dělá. I když nechci nikomu ublížit.

Martellino Neřeknu já na tebe, neřekneš ty na mě. I my hříšníci máme svá pravidla.

V tom momentě Francescův sen, že má všechny ženy, vrcholí. Jako tečka začne někdo vzdychat i v hledišti.

Artur Tak to je už opravdu vrchol. Kdo to byl? Klára? Kláro, jsi to ty? Je tam zmrzlinář? Kdo je to tam? To se neumíte ovládat? Nejsme ve středověku. Ještě tu můžeme začít kálet za závěsy nebo z okna.

Z hlediště pomalu vyjde Laura a se záhadným úsměvem přejde okolo Artura a zmizí.

Artur Pardon, omlouvám se. Já jen...

Martellino Jdeme do hostince. Tam se ti bude líbit.

Jsme v hostinci "U Danta". Krčmář roznáší víno. Má jen jedno oko. Jeho mladičká dcera Lauretta kouká z kouta. Chybí jí zuby, ale často se směje. K bočnímu stolu si přisedne velmi nespěšný a bojácný trubadúr s loutnou. Čeká na svou příležitost.

Martellino Tohle je nejlepší krčma v Benátkách. *(Jak to vyřkne, všichni se na něj podívají a odejdou pryč.)* Výborné víno! Sem chodí i kurtizány!

Artur Strašný smrad. Myslím, že se táhne z kuchyně. Určitě z kuchyně. Je tam mikrovlnka! Proboha, uhasťte to! Všechno mi zničíte. To byla digestoř.

Martellino Za půl zlatky se tu dá přespát v seníku.

Artur Jen to ne, mám alergii, trpím sennou rýmou... Aha... *(ukazuje na krčmářovu dceru, která po něm pokukuje)*

Martellino Ta bude náruživá.

Artur Vždyť nemá zuby.

Martellino No a co? Aspoň tě nekousne. Určitě ještě neměla chlapa. Líbí se ti?!

Artur Nevím.

Trubadúr Když nevíš co je láska, poslyš mne, já ti o ní zazpívám, láska ta je jako víno, to já si dám... *(Artur nepochopí).* Že si víno dám... hola hej! *(Smutně si sedne zpět.)*

- Artur** Nejsm zvyklý na to, že žena nemá zuby a...
- Martellino** Nejsi ty nějaký vybíravý? Žena je žena. Je krásná, ať má zuby nebo ne. Stačí, že má pěkný úsměv nebo kypré tělo.
- Artur** Myslel jsem, že i v této době byl jistý ideál, když vezmu třeba Da Vinciho obrazy.
- Martellino** To je ten podivín z Florencie? Minule jsem ho viděl letět nad naší vesnicí. Zapíchnul se do kostelní věže. Ten jestli má ideál, tak já jsem papež.
- Trubadúr** Byl jednou jeden malíř, měl nápady nové, a já mám zrovna chuť na vepřové... (*Artur zase nic.*) Hola hej! (*sedne si*)
- Artur** A co taková Mona Lisa?
- Martellino** Ta šilhavá? Prosím tě. Já to hned dojednám. Hej, krčmáři!
- Krčmář** Co je?
- Martellino** Tady kamarád je poprvé ve velkém městě. Chtěl by si užít a padla mu do oka kráska tam v tom koutě.
- Krčmář** Co?
- Artur** Martellino!
- Martellino** Je trošku nesmělý, ale povídám mu: Neboj se, tahle děvka tě nepokouše.
- Krčmář** Řekni to ještě jednou a vlastníma zubama ti vyrvu oči z hlavy. Hovada! Prdloni! Šuspajtlové! Piškoti! Kiňďasové! (*všelijaké nadávky*) Ven z mojí hospody! Mou dceru nebudou urážet nějaký nedocuc, hníždě, čáčura, šleng a šunt!
- Artur** Je to jeho dcera!
- Lauretta** On si mě vezme!

Krčmář Ty jsi taky chytrá jak sedum blbejch. Čurabelo indická. Copak nevidíš, že je to nějaký pošuk? Určitě nemá ani zlatku.

Trubadúr Všecky nás zabije pro dceřiny zuby, mě to taky hryže, nemám co do huby...hola hej!

Martellino Jsme hosti, chceme si objednat večeři a pokoj. Jsme tady obchodně. Máme peníze! Andreuccio, máš peníze?

Artur Tady... (*vytáhne kreditní karty*)

Krčmář Co to je? Destičky? Myslíš, že jsem už úplně blbej?

Martellino Ukaž? Ale je to pěkná destička. Třeba je to nějaká směnka nebo tak něco.

Artur To je kreditní karta. Je to výhodné, člověk nemusí mít u sebe vůbec peníze.

Martellino Ty s tím platíš? A jak?

Artur Tohle znamená, že mi banka poskytla neomezený úvěr. Vlastně za mě platí banka.

Celá společnost je na to zvědavá.

Martellino No vidíš, pro tebe budou Benátky jako stvořené.

Všichni se smějí a mrkají na sebe.

Krčmář Neomezený úvěr...platí banka...proč jste to neřekli hned? (*dceři*) Lauretto, jdi připravit pokoj. Nekoukej tak přiblíže a zavři tu svou bezzubou klapačku! No co zase brečíš? Zase brečíš?!!!

Krčmář jde pro víno a směje se vlastní dceři. Ta hrozně pláče a odchází.

Artur Já se už radši na žádnou nepodívám.

Martellino A co támhleto? (*Vstoupí Laura*) Koukni se na ty rty, chvějí se jak ranní vzdoušek uprostřed léta. Vlasy má černé jako věčnost a oči jako padající hvězdy.

Artur Ne, ani se tam nekouknu. Jsem hladový, mokrý, zbitý. Je noc, ale tady je den. Jsem doma a jsem v Benátkách. Jestli někdy žili všichni tihle šílení lidé, tak jsem rád, že žiju kde žiju. Potřebuji civilizaci. Ženy se zuby! Tohle je horší než puberta. Končím. Žádný příběh. Žádné vyprávění. Žádné Benátky.
(*Chytá pírka, která nachází, a pokouší se je trhat*)

Pamfilo Jak chceš.

Artur Chci spát. A sám

Okamžitě nastane úplná tma. Všichni zmizí. Chvilí se nic neděje. Najednou se ozve bečení ovcí. Světlo jde vzhůru. Arturův byt je plný ovcí. A maličká krásná Pastýřka s proutkem sedí opodál.

Artur Tak to je konec. Nežerte to obložení! Děvčátko, nemůžeš jít s těmi potvarami někam pryč? (*Děvče vůbec nerozumí*)
Rozumíš mi? (*Děvče jen kroutí hlavou. Potom poví italsky: **No, signore!***) Aha... kde jsou tvoji přátelé? Prokleté ovce! Děvčátko, tady nemůžeš být, to je soukromý byt. (*Děvče zase jen řekne: **No, signore.***) No dobře... kde jsou Benátky? Víš... Benátky... voda... la gondola... nevíš nic, jsi dementní. Asi to máte v rodině. Rodiče jsou určitě bratranec a sestřenice. Až budeš mít dvacet, dostaneš tyfus, nebo něco podobného, budeš mít osm dětí. Přitom jsi docela milá. Je nemám děti. Nebylo kdy, člověk musí žít. Tak se to říká... Nechceš peříčko? (*Podá jí pírko, které mu zůstalo*)

Děvče (*konečně pochopilo*) Venezia?

Artur Jasně, já jsem pitomec. Venezia! Venezia!

Děvče se postaví a začne ukazovat jedním směrem do portálu.

Artur Děkuju...

Vykročí tím směrem, kam ukazuje děvče. Společnost se mezitím vrátí na scénu. Děvče s ovečkami odchází. Znovu se vrátíme k vyprávění Fiammetty. Mezitím, co Fiammetta mluví, Artur přijde mezi ně.

Fiammetta Paní odešla, mnich Francesco počkal několik dní a potom přiběhl k té mladé paní domů. Věděl už co a jak udělat, aby paní dostal přesně tam, kam chtěl. Na záda.

Francesco Krásná paní, odpusťte mi. Měla jste pravdu a já jsem byl potrestaný za svou opovážlivost. Dostal jsem za to strašný výprask, musel jsem potom několik dní ležet a až dnes se mi podařilo vstát.

Lisetta Kdo vás potrestal?

Francesco V noci jsem se ve své cele věnoval modlitbám, když tu náhle v záři světla ke mě vstoupil krásný mladík, v ruce hůl, strhl ze mě kutnu, vyplísnil mě a potom mi přetáhl hřbet tou holí. A bil a bil. A ještě povídal: To máš za to, že jsi peskoval Lisettu, která se líbí celému nebi, bohu, andělům, archandělům i mně. Ptal jsem se ho, kdo je, a on mi řekl, že je archanděl Gabriel.

Lisetta Říkala jsem vám, že mám nebeské vnady.

Francesco Povídal mi, že se mu nesmírně líbíte.

Lisetta Archandělovi? Gabrielovi?

Francesco Už mockrát by byl za vámi v noci přišel, kdyby se nebál, že vás vyděsí. Máte mu tedy dát vědět, jestli může přijít a v podobě kterého muže.

Lisetta mu šeptá do ucha. Francesco odejde. Všichni chtějí vědět, co mu říkala, ale on se jen usmívá. Nakonec poodejde k Artúrovi a poví mu to.

Fiammetta A Lisetta říkala, že může přijít, kdy se mu zachce. A v jakékoli podobě. Jenom jí potom nesmí opustit kvůli panence Marii,

protože viděla na jednom obraze, jak před ní zasněně klečí.
Mnich všechno přislíbil. Nadešla noc.

Žena Lisetto, domů!

Noc v Benátkách.

4. obraz

K spícímu Arturovi se vkrade Martellino.

Martellino Pojd', už je čas.

Artur Kam? Slyšel jsi, co povídala ta žena. Ten mnich chce s tou Lisettou spát coby archanděl. Podle mě se mu to nemůže nikdy podařit.

Martellino Proč ne?

Artur Žádná žena nemůže být přece tak hloupá, aby uvěřila, že se do ní zamiloval archanděl.

Martellino Pozor! Žena řekne muži, který jí lichotí, že přehání, ale nikdy ne, že to, co jí povídá, není pravda. Mezi tím je velký rozdíl. Ona ví, že je tak krásná, že se do ní může zamilovat někdo vznešený. Anděl je možná přehnané, ale jinak je to pravda. Chápeš?

Artur Ženy, které znám já, jsou racionální. Nikdy by něco podobného nepřipustily.

Martellino Nevím, jaké ženy jsou v Perugii, ale dal bych krk na to, že jsou stejné jako všude. Jak se žena začne chovat rozumně, tak to znamená jenom jedno, že v jejím okolí nejsou žádní skuteční chlapi.

Artur Zním jenom racionálně jednající ženy.

Martellino Tak s tím v té Perugii něco dělejte.

Artur Ty, jak ty jdeš na ženy? Myslím jako – je podle tebe lepší být odměřený a bez zájmu nebo nesmělý a bezbranný?

Martellino To nevím, já se vždycky jen tak podívám a je to.

Artur Aha...Kam jdeš?

Martellino Připravit se na zítřek. Vzpomínáš si, jak jsem ti vyprávěl o tom zemřelém biskupovi? Chtěl bych se dostat k jeho hrobce. Povídá se, že prý ho pochovali s nádherným prstenem. Brilliant velký jako kachní vejce! Možná největší na světě. Biskup si na něm velmi zakládal. Chtěl bych ten kámen dostat, ale to bych musel vydržet u rakve hodně dlouho.

Artur Je tam hrozně moc lidí.

Martellino Vymyslel jsem jak na to. Budu dělat chromého. Koukni, jak mi to jde. Nejdeš se mnou?

Martellino se zkroutí jako chromý.

Artur Nevím, jestli to dokážu. Neumím podvádět. Vždycky začnu koktat. V práci mi to dost vadilo. Musel jsem dělat různá cvičení. A možná i proto nikomu nevěřím. Všude samá dokonalost, ale ve skutečnosti neví člověk o nikom nic

Martellino Jen co přijdu k hrobce, ukážu všem takový tanec, jaký ještě neviděli.

Martellino zanechá Artura. Ten chvíli stojí uprostřed prostoru. Náhle se v okně koupelny objeví polonahá Lisetta a chystá se na večer s andělem. Artur ji pozoruje. A není sám. Celá společnost se kochá tím pohledem. Ženy samozřejmě závidí a pomlouvají..

Elisa Mnich Francesco je krásný muž.

Laura Má pěkné tělo...

Filomena Když bude ležet s paní Lisettou, poskytne jí jiné rozkoše než její manžel...

Artur Cože, ona je vdaná?

Alberto Ne. Ale, i kdyby byla... To není důležité.

Artur Jak to, to je přece to nejdůležitější. Byla by to krize manželství. V tom případě anděl znamená potlačenou touhu po někom starším a zkušenějším. Tím jsem si jistý. Můj psycholog by vám to vysvětlil...

Laura Je to vášeň a ta je bez vztahů.

Alberto Mnich jí poskytne mnohá uspokojení a vezme ji do ráje.

Elisa A potom zas. A zas. A ještě jednou. A zas...

Artur Prosím vás, co bych jí měl říct? Víte, chtěl bych ji oslovit...

Alberto Já se vždycky jen tak podívám a je to.

Společnost se rozchází. Na chodník vyjde Lisetta. Je nádherná a čekající. Artur si dodá odvahy.

Artur Víte nemám moc času a jsem tak trochu samotář. A vy... jste jako Klára. Nevím, jak bych to... Nešla byste se mnou někdy na skleničku?

Fiammetta Člověk neví, co ho čeká. Dobrou noc...

Artur Ano... co jsem taky čekal? Celá renesance na hovno. Vždyť už to mám za sebou. Prosím vás! Co děláte, když chcete nějakého muže? Myslím, jak to řeknete? Víte já nikdy nevím, jestli už můžu požádat o telefonní číslo, nebo jestli mám mluvit o stresu.

Lisetta Já se vždycky jen tak podívám a je to.

Artur Taky to musím zkusit. *(Zkouší, ale nejde mu to.)* Vždyť to taky byla jiná doba. Lidi nemluvili. Neměli o čem. Tam to bylo všechno ve vzduchu.

Lisetta odchází. Mizí v domě. Okolo Artura, který si zkouší různé pohledy, projde anděl. Vtom Artur zjistí, že před ním stojí žena. Je to služka.

Služka Moje paní vás dává pozdravovat a prosí vás, abyste za ní přišel zítra do domu u Velké brány. Musíte jí to slíbit.

Artur Že by to fungovalo? A co chce?

Služka To vám poví sama. *(Odběhne.)*

Artur Počkej. A kdo je tvoje paní? - A zase nevím nic.

Hlas Musíte poslouchat, mnoho lidí už to dneska nedovede.

Artur Ale ano, jenom si přitom trochu zdřímnu.

Následuje Arturův sen.

Ve snu Artur vidí jako sebe, před ním se objeví kostra a kývnutím ruky ho volá k sobě. Okolo projde zmrzlinář a vykřikuje. Znovu přijde smuteční průvod, který ho zdvihne i s nosítky a nese ho jako mrtvého biskupa. Když ho uloží, tak z výšky se přímo nad jeho hlavu spustí Martellino jako mrzák a houpe se nad ním. Potom vidí Lauru. Sedí naproti němu, má nahá záda, na která jí Alberto píše nějaké znaky. Nad nimi stojí černoch a ovívá je. Přitom se ozývá hlas: Musíte najít ten správný příběh. Cecca veze na vozíčku Pepeho v pytli. V ruce má květináč, kde je Pepeho hlava. Pepe si chytá místo, kde měl hlavu a rozhazuje rukama.

Cecca Nemohla jsem tomu zabránit. Moji bratři ho našli s Caterinou. Ale tuhle hlavu jsem si tajně nechala. Zasadím si ji a když mi na ní vyrostou fialky, budou jako Pepeho oči. Mně stačí, když se na mě jenom podívá.

Potom Artur vidí Lisettu a anděla v extatickém milostném duetu. Tím sen končí. Ozve se kohout a všichni zmizí.

5. obraz

Je ráno. Vtom se ozve obrovský křik. Dovnitř vběhne žena a namíří si to rozrušená rovnou k Arturovi a padne mu k nohám.

Artur Co je?... já... u Velké brány...

Lisetta Pane, proboha vás prosím, zachraňte mě...

Artur Vás? Ale jak bych...

Lisetta Líbím se Vám?

Artur No... to je... složitější otázka. Vizuálně jste velmi pěkná, ale já hledám vnitřní krásu. Žena by měla být hlavně vtipná a samostatná...

Lisetta Tedy není překážek. Jsem vaše. Vezměte si mě. Budu vaší ženou. Ale musí to být rychle, jde o život.

Artur Vždyť jste se mnou nechtěla jít ani na skleničku. To vám mě přišlo líto? A proč hned svatba? Kde budeme bydlet? Takové rozhodnutí se dělá trochu jinak... já, nemám vyřízenou závěť a potom...

Lisetta Jaképak potom... když si mě nevezmete, on přijde o život. Rychle, za chvíli jsou tady.

Artur A kdo přijde o život?

V té chvíli doběhne Martellino. Je celý udýchaný.

Martellino Andreuccio, musíš mi pomoci.

Chlap Tobě už nepomůže nikdo. Zneuctil jsi památku našeho biskupa.

Artur Martellino, co se stalo?

Martellino Dostal jsem se k rakvi. Jako mrzák - a tam představ si, předvedl jsem jim zázračné uzdravení. Ale vtom tam vlítnul tenhle a bylo po slávě.

Artur Myslím, že to nechápu. Kdo tam vlítnul?

Lisetta Můj milenec, copak to nechápete? No tak... jsem vaše?

V tom momentě se otevřou dveře a dovnitř vletí anděl. Nádherný, bílý, nebeský. Je to však anděl jen na první pohled. Na ten druhý, je to zubožený člověk převlečený za anděla. Z kostýmu zbyly jen cáry. A stejně tak nelétá, ale běží a sotva dýchá, protože ho před sebou žene strašná babizna s vidlemi.

Žena *(nahání anděla)* Ty lotře, Pilátovy játra, ohavníku, nemravo, obšourníku, chlípíku! Počkej až tě chytím! Těmihle vidlemi ti spočítám tvoje nebeské zásluhy! Až z tebe bude peří lítat, až zčernáš! Satane!

Anděl – Francesco Pomoc! Pomoc! Dobří lidé, pomoc! Jsem zbožný muž! Duchovní osoba!

Žena Ty Luciferův hnáte! Satanův podbradku! Chlípné střevo! Jebáku!

Chlap Simulante! Bezbožníku!

Martellino Musíš mě zachránit, nebo mě utlučou k smrti.

Chlap Nič jiného si nezasloužíš.

Artur Dav už je takový.

Lisetta Matko, nech ho... nic mi neudělal...

Anděl - Francesco Nezapíjejte mě!

Martellino Jen ho zabijte, šejdíře. Je to podvodník!

Anděl - Francesco A co jsi ty?! Dobře tě znám. Martellino.

- Martellino** I já tebe. Z Imoly. Francesco. Zeptejte se ho na to. Tam už se nemůže ani ukázat.
- Chlap** Jeden lotr obviňuje druhého.
- Martellino** Já nejsem lotr, chtěl jsem vás jenom pobavit.
- Chlap** Osahával mrtvého biskupa. Určitě ho chtěl okrást.
- Martellino** Nevinný žert.
- Anděl - Francesco** Že prý nevinný. Nevěřte mu.
- Žena** Ty mlč, obludo. Kdyby se moje dcera ráno při hádce nepodřekla, nic bych nevěděla.
- Artur** To by byl hřích, zabít anděla!
- Žena** Řekla jsem, že buď zabiju tohle zvíře, nebo se vdáš.
- Lisetta** On si mě vezme... jak jsi to chtěla... Vdám se. (*Arturovi*)
Že ano? On si mě vezme. Jak se jmenujete?
- Martellino** To nesmíš udělat. Musíš se za mě zaručit. Velký hřích se dá odčinit jenom milosrdným činem. Mohl bys mě vyplatit s tou destičkou? Uvidíte, to se vám bude líbit.
- Artur** Já nevím... Mám takovou zásadu: Nikdy nic neplat!
- Martellino** Tak vstup do kláštera. Duši za duši.
- Lisetta** Ne, vezme si mě.
- Martellino** Do kláštera!
- Lisetta** Vezme si mě.
- Dav** Do kláštera!
- Artur** To už říkal Hamlet! Taky se neuměl rozhodnout.
- Žena** Kdo?

- Alberto** Ten anglán s tím divadlem. Celý svět je jeviště.
- Lisetta** Vezme si mě!
- Žena** Tak už něco řekněte!
- Chlap** Mluvte, ať víme, kterého z těch dvou lotrů můžeme zabít.
- Artur** Já... ještě jsme se pořádně nepoznali. Myslím, že bychom napřed spolu měli jít napřed na tu skleničku. Nebo na dostihy. Potom zkusit společné zájmy. Časem možná přejít k dalším detailům, například, že si prozradíme věk...
- Lisetta** To je strašně nadvlouho, nešlo by to rychleji? Vždyť jste mě předtím chtěl?
- Artur** No jo, ale manželství je přece jenom zásah do soukromí.
- Žena** Vy víte, co udělala a i tak jí chcete... Konečně chlap. Na! Tady máš vidle.
- Martellino** Počkejte. Andreuccio, přece si nevezmeš nějakou flundru. Jdi do kláštera. Jinak mě zabijou.
- Žena** Prý flundru.
- Chlap** A co je jiného?!
- Žena** Vy buďte zticha!
- Martellino** No tak už něco řekni!
- Lisetta si to se ženami vyřídí jasně - ručně.*
- Žena** Ale po kom je tak nestydatá? Po mně ne! Vždyť já jsem vdova.
- Martellino** No vidíš, a tohle bys měl doma. Jdi do kláštera. Tam budeš pěkně bez lidí a sám.

Artur Vám se to řekne! Ale co pusty a ten velký hnědý hábit? Určitě bych se v něm nasydnl. To není jen tak. Vždycky mě fascinoval spíš budhizmus, je to nekonfliktní náboženství...

Chlap Tak se rozhodněte. Někoho oddělat musíme.

Artur Já nejsem vrah! Ale nechci se ani ženit. Můj bože, co je větší hrůza?

Žena Buď chlap!

Martellino Andreuccio, budeš mě mít na svědomí!

Artur Vy mi nerozumíte, ve své podstatě jsem jenom zbabělec. To je vlastně všechno, co o sobě můžu říct.

Chlap Tak půjdete do vězení. A všichni!

Odvádí je pryč.

6. obraz

Ve vězení. Cely a v nich jednotlivé postavy. Ozývá se tklivá vězeňská píseň. Artur tu sedí a dívá se kolem sebe. Poslouchá nápěv. Ozývá se tam křik.

Artur Ale vždyť já nemůžu být ve vězení. Já jsem byl doma. Slyšíte? Já jsem nic neudělal.

Martellino Nekřič. Měl jsi zaplatit. Ale to ty ne.

Artur Mám takovou zásadu. Nikdy nic neplat'. Ať mě pustí! Chci právníka!

Anděl Právník ti je na nic. Tady neplatí spravedlnost.

Artur Co je to za křik?

Lisetta To je chudák Petruccio.

Artur Co je mu?

Žena Myslí si, že je v pekle.

Artur V pekle. To se mu nedivím. Jak na to přišel?

Zafouká větřík a Elise přinese pířko.

Elisa To bylo tak. Jeho vlastní žena mu to namluvila. Chtěla si užít s jedním moc hezkým mnichem, a tak milého Petruccia, svého manžela, omámila při večeři vínem a přenesla ho spolu s mnichem do hlubokých katakomb. Tam mnich v jedné části všechno vyzdobil jako by to mělo být v pekle. A ta žena mu pomáhala. Dali tam kotel a řetězy a čerta namalovali na zeď. Potom, když se Petruccio probral, tak mu oznámili, že to, co slyší, jsou nářky bludných duší, které jsou navěky ztracené. A že, když nebude pěkně zticha, přijde si ďábel taky pro něj. Takže ten muž poslouchal jak jeho žena křičí blahem a bál se i pohnut, že si pro něj přijde ďábel.

Petrucciova žena - Elisa křičí blahem a manžel Petruccio, který tu sedí v pekle, je jako pěna. Jen občas poznamená:

Petruccio Musím být potichu. Jsem v pekle.

Artur Ale to je... velmi originální.

Martellino Vidím, že se konečně začínáš sžívat s prostředím. Je to geniální. Poslouchej, jak křičí. Než nás pověsí, bude nám tu krásně.

Artur Jak to, pověsí? Vždyť já jsem nevinný. Nechci být v pekle.
Nic s vámi nemám.

Martellino Ale máš.

Postavy začínají vyprávět o své vině, je to vlastně úvod k jakoby písni.

Lisetta Všichni jsme nevinní. To je ve vězení normální. Já jsem jen milovala anděla.

- Francesco** Já jsem jen anděl, co miloval Lisettu...
- Žena** Já jsem jen vdova a chtěla jsem zabít anděla, kvůli své dceři...
- Martellino** Já jsem jen osahával mrtvého biskupa.
- Petrucciova žena** Já si tu stranou jen užívám s tím mnichem.
- Petruccio** Já jsem jen blbej.
- Laura – Simone** Já na vás jenom čekám v domě u Velké brány. A už mě to nebaví.
- Artur** To vy jste ta žena, co mě dala zavolat? No jo... ale já jsem ve vězení. Tady jsou všichni nevinní. A stejně nás popraví. *(Vtom si všimne klece s Fatimou)* A co ona? Tamta žena v koutě?
- Martellino** Ticho! Ne tak nahlas. To je Alatiel.
- Artur** Kdo?
- Martellino** Sultánova dcera.

Písní se odehraje příběh Alatiel. Filomena je vypravěčkou příběhu.

Simone a Petrucciova žena Bůh ženám krásu dal

Petruccio Lidé si nemohou vybrat osud svůj
jenž byl by chráněný
před zásahy Štěstěny.

Lisetta Bůh ženám krásu dal

Filomena Má-li nám být dobře,
musíme přijmout to, co nám dal ON.

Francesco a Petruccio a Martellino Bůh ženám krásu dal

Filomena On jediný nám rozumí

Simone a Lisetta Bůh ženám krásu dal

Francesco a Petruccio a Martellino Bůh ženám krásu dal

Všechny ženy Musíme brát co nám dal

Všichni muži Musíme brát co nám dal

Filomena má ještě jedno velké peříčko.

Filomena Jedna Saracénka kvůli své kráse slavila během čtyř let devětkrát svatbu. Byla to dcera sultána Babylonského, zvaná Alatiel. Nejkrásnější žena na celém světě.

Artur Vážně? Tahle? Nevidím ji dobře.

Filomena Když sultán porazil spoustu nepřátel
Chtěl se odvděčit svému příteli
Králi algarbskému
A poslal mu lodí svou dceru
Měl si ji jako pannu za ženu vzít

Alatiel zpívá

Artur Vůbec jí nerozumím.

Martellino Mluví babylónsky.

Filomena Alatiel plula po vodách nových
Když náhle bouřka strašná
Převrhla loď
Našli smrt všichni
Všichni námořníci

Všichni muži Námořníci stateční
Kde je váš hrob
Jen ve vlnách
V hloubi vod
A moří

Filomena Jen Alatiel přežila

A moc se rmoutila
Kolem šel však šlechtic křesťanský

Martellino Pericone z Visalga

Filomena Vzal ji k sobě
Opil vínem
V ženu ji změnil

Lisetta Z panny žena byla

Všichni muži Tak hebká jemná nebeská

Všechny ženy Opilá
Vínem opilá

Filomena Paní napřed velmi plakala
Ale ten muž

Martellino Pericone z Visalga

Filomena Ji utěšoval

Všechny ženy A slzy zmizely

Alatiel zpívá

Filomena Ten muž měl bratra

Francesco Marato z Visalga

Filomena Hned jak ji uviděl
Láskou k ní zahořel

Všichni muži Tak hebká jemná nebeská

Všechny ženy Bratr bratra zabil
Do noci ji unesl

Filomena Paní napřed velmi plakala
Ale ten muž

Francesco	Marato z Visalga
Martellino	Tak jako (<i>nebo</i> Stejně jak) Pricone z Visalga
Filomena	Ji utěšoval
Všechny ženy <i>Alatiel zpívá</i>	A slzy zmizely
Filomena	Na lodi se s ní plavil Tam kapitán ji spatřil
Petruccio	Romano z Chiarenzy
Všichni muži	Tak hebká jemná nebeská
Všechny ženy	Muže přes palubu hodil Jiného ubodal
Filomena	Paní napřed velmi plakala Ale ten muž
Petruccio	Romano z Chiarenzy
Francesco	Tak jako Marato z Visalga
Martellino	Tak jako Pericone z Visalga
Filomena	Ji utěšoval
Všechny ženy <i>Alatiel zpívá</i>	A slzy zmizely
Filomena	Do města ji vzal Tam vládl mocný pán
Lisetta	Kníže morejský
Všichni muži	Tak hebká jemná nebeská

Všechny ženy	Zákon uplatnil Ženu si přivlastnil
Filomena	Paní napřed velmi plakala Ale ten muž
Lisetta	Kníže morejský
Petruccio	Tak jako Romano z Chiarenzy
Francesco	Tak jako Marato z Visalga
Martellino	Tak jako Pericone z Visalga
Filomena	Ji utěšoval
Všechny ženy	A slzy zmizely
<i>Alatiel zpívá</i>	
Filomena	Šlechta je taková Pán pána navštěvuje S průvodem nádherným Milostný jed očí hledá
Simone	Vévoda athénský
Všichni muži	Tak hebká jemná nebeská
Všechny ženy	Ze skály svrhl Vévoda kníže Supi ho sežrali Milenci už běží
Filomena	Paní napřed velmi plakala Ale ten muž
Simone	Vévoda athénský
Lisetta	Tak jako Kníže morejský

Manžel	Tak jako Romano z Chiarenzy
Francesco	Tak jako Marato z Visalga
Martellino	Tak jako Pericone z Visalga
Filomena	Ji utěšoval
Všechny ženy	A slzy zmizely
<i>Alatiel zpívá</i>	
Filomena	Vévoda neodolal S ženou se pochlubil U císařova trůnu V mocném Istambulu
Petrucciova žena	A syn císaře Emanuel
Artur	I ten?
Všichni	I ten i ten i ten sám
Všichni muži	Tak hebká jemná nebeská
Všechny ženy	Válku vyvolal Vévodu zavolal Aby za vlast svou pad A rád
Filomena	Paní napřed velmi plakala Ale ten muž
Petrucciova žena	Emanuel syn císaře
Simone	Tak jako Vévoda athénský
Lisetta	Tak jako Kníže morejský
Petruccio	Tak jako Romano z Chiarenzy

Francesco	Tak jako Marato z Visalga
Martellino	Tak jako Pericone z Visalga
Filomena	Ji utěšoval
Všechny ženy	A slzy zmizely
<i>Alatiel zpívá</i>	
Filomena	Na ostrově ji skryl Ale to netušil Že jeho pánem je
Artur	Kdo?
Filomena	(<i>Šeptá mu</i>) Turecký král Osbech
Artur	Turecký král Osbech
Všichni muži	Tak hebká jemná a tak dál
Všechny ženy	Všechny tam povraždil Ostrov osvobodil A s paní by líhal rád
Filomena	Paní napřed velmi plakala Ale ten muž
Artur	Turecký král Osbech
Petrucciova žena	Tak jako Emanuel syn císaře
Simone	Tak jako Vévoda athénský
Lisetta	Tak jako Kníže morejský
Manžel	Tak jako Romano z Chiarenzy
Francesco	Tak jako Marato z Visalga

Martellino	Tak jako Pericone z Visalga
Filomena	Ji utěšoval
Všechny ženy	A slzy zmizely
<i>Alatiel zpívá</i>	
Filomena	Království padlo pak Do prachu dějin Paní však zachránil prostý čeledín Antiochus služebník
Všichni muži	Tak hebká jemná zkušená
Všechny ženy	Končinami spolu šli Na Rhodu domov našli
Artur	Asi strašně plakala Ale ten muž
Filomena	Antiochus služebník
Artur	Tak jako Turecký král Osbech
Petrucciova žena	Tak jako Emanuel syn sísaře
Simone	Tak jako Vévoda athénský
Lisetta	Tak jako Kníže morejský
Petruccio	Tak jako Romano z Chiarenzy
Francesco	Tak jako Marato z Visalga
Martellino	Tak jako Pericone z Visalga
Filomena	Ji utěšoval
Všechny ženy	A slzy zmizely

Alatiel zpívá

Filomena	Antiocha smrt si vzala A paní bez muže byla
Artur	Tomu nevěřím Nevěřím Vždyť je tak krásná Hebká jemná nebeská
Všichni muži	Hrobník co jejímu muži Kopal hrob Ten přišel jí vhod
Všechny ženy	Krásnější než smrt Byla Když s hrobníkem žila
Filomena	Už neplakala vždyť jako Antiochus služebník
Artur	Tak jako Turecký král Osbech
Petrucciova žena	Tak jako Emanuel syn císaře
Simone	Tak jako Vévoda athénský
Lisetta	Tak jako Kníže morejský
Petruccio	Tak jako Romano z Chiarenzy
Francesco	Tak jako Marato z Visalga
Martellino	Tak jako Pericone z Visalga
Filomena	Ji utěšoval
Všechny ženy	A slzy zmizely

Alatiel zpívá

Filomena	Tu konečně muže našla Co mluvil babylónsky
Všichni	Hosana! Hosana! On uměl její řeč!
Artur	To mi chcete vykládat Že doted' jen plakala a ještě... Čtyři roky?
Všichni	Tak tak tak přesně tak Ten muž byl jejího otce přítel Na cestu k domovu ji vzal Leč ona plakala že domů přijde Zneuctěná Sama a zneuctěná žena
Filomena	Tak ten muž jí řekl, aby se nebála a potom jí pravil:
Petruccio	Jako pannu čistou Otcí tě odevzdám Povíme, že v cizím světě Oddala ses Kristu V klášteře Jen jeden pán tě měl A tím je Bůh sám !!!
Filomena	A paní napřed plakala Neboť ti muži
Martellino	Hrobník neznámý
Filomena	Antiochus služebník
Artur	Turecký král Osbech
Petrucciova žena	Emanuel syn císaře
Simone	Vévoda athénský

Lisetta	Kníže morejský
Petruccio	Romano z Chiarenzy
Francesco	Marato z Visalga
Martellino	Pericone z Visalga
Všichni	Byli jako bůh!!! A už nejsou Domů ji jako pannu nesou A tam ji Coby pannu provdají Všechno se utají Všechno se utají
Filomena	Tak člověk nemůže nikdy vědět, jaký osud na něj čeká, a co mu přinese. Měl by však být připravený na cokoliv. Štěstěna je velmi záhudná. Cestou života nejveseleji kráčejí slepí a blázni z polí, kteří přijímají všechno tak, jak jim to život přináší. Kráčejí v jejím prachu s úsměvem, nevšímajíc si zbytečného lidského pachtění, protože v dálce na břehu moře vidí stát nádherný chrám. Bájný Jeruzalém. Jejich sen a touhu. Do toho místa jdou v noci, v zimě o hladu. Vede je láska.
Artur	Krásný příběh. Dokonce romantický. A to jsem to slovo hodně dávno nepoužil.
<i>Přijde dozorce. Ukáže na Artura.</i>	
Dozorce	Ty! Pojď se mnou.
Artur	Proč já?
Dozorce	Máš velké štěstí. Můžeš jít. Zaručila se za tebe jedna žena. Můžeš jí poděkovat.
Artur	Ale jak? Já moc nevím jak se ženami... chápete...

Dozorce No já bych se jenom takhle...

Artur Takhle podíval a už by to bylo. To už sem slyšel.

Artur vychází z vězení a potkává Lauru zakrývající se vějířem.

Artur To jste byla vy? Nevím, jak vám mám poděkovat...

Laura - Simone To byla maličkost. Mám jisté známosti... Stačilo se přimluvit.

Laura sklopí vějíř.

Artur To jste vy... co jste pro mě poslala?

Simone Pozvala jsem vás přece, tolik jsem chtěla, abyste přišel...

Artur Proč to děláte?

Simone Abyste mi uvěřil...

Artur Jste velmi krásná, pěkné ženy většinou nemusí dělat vůbec nic, aby jim chlapi věřili... jenom se podívají...

Simone Vy máte také zajímavé oči.

Artur Co?

Simone Že jsem pěkná, to mi říkají všichni. Jsem z toho znechucená, znechucená ze všech těch mužů, kteří se okolo mě točí... ale vy... Zaujal jste mě od prvního okamžiku... Ale tady nemůžeme mluvit. Musíte přijít ke mně. Sbohem.

Artur Sbohem. A děkuji vám... miluje mě? Jenom jsem se na ni podíval a... Je to možné? Fakt to funguje. Co jiného mi chce povědět, než to, že mě miluje? Ne... jsem příliš nepřipravený na lásku... určitě nevylučuji žádné feromony. Ne. Jsem ve stresu. Vždycky to tak bylo a ženy to cítí. Ale tahle je jiná... Mohlo se se mnou něco stát... Co když přece... Ano, načichl jsem tímhle prostředím. To je ono. Renesance... Jsem připravený. Už jdu!

Rozběhne se v dobrém rozmaru a tancuje. Odběhne pryč. Společnost se sejde civilně.

Alberto Lauro, tvému příběhu chybí poezie.

Dioneo Poezie je plná výkalů a přesto krásná.

Je doneseno další víno pro milou společnost. Všichni se chopí pohárů.

Pamfilo Dioneo, připíjíš na lásku?

Alberto Dioneo vždycky připíjí na lásku.

Fiammetta Povězte rovnou, že z lásky pije.

Alberto Na tom není nic špatného.

Elisa Samo o sobě ne. Ale jestli pije ze dvou soudků naráz, může narazit.

Artur Nerozumím. Z jakých soudků?

Fiammetta Z těch, ke kterým je odsouzený. Když někdo pije z lásky, je jasné, že pije každou chvíli z jiného soudku. Jedna láhev nestačí.

Artur S vámi se radši nebudu hádat.

Alberto Tak na co si s námi připiješ ty, Arture?

Artur Připíjím na mor!

Dioneo Šlíš?

Artur Ne. Jestli si mám na něco připít, tak já připíjím na mor!

Pamfilo Můžeš to vysvětlit?

Elisa Na něco takového přece není možné si ...Nikdy! Nikdy!

Alberto Eliso... no tak, uklidněte se. A ty to okamžitě odvolej.

- Artur** A přece opakuji ještě jednou, že připíjím na mor. Doteď, za celý svůj život jsem nezažil, aby mě uchvátila nějaká společnost. Před pár hodinami jsem vás uviděl poprvé a prožil jsem s vámi vyprávění... Takže na mor, který vás šťastně a bezpečně vehnal do náručí tohoto klidného domu!
- Laura** I tak ale na mor připíjet nebudu.
- Elisa** Já nikdy!
- Laura** Jestliže váš obdiv ke mně způsobil mor, tvrdíte tím, že jsem pro vás žádoucí jako morová rána. Mor na vás, Arture!
- Filomena** Kdyby jazyk uzdravoval, díky těmto dvěma už by žádná nemoc nebyla.
- Dioneo** Ze všech chorob, tvrdím, nejhorší je láska. Ale pokloním se vděčně těm, kdo mě k ní dovedou, ať jsou to třeba malomocní. Potom i já rád ochořím a dovolím, ať záchvaty vášně spoutají mé tělo v horečné zimnici, ať moje vroucí krev se vaří v žilách, kůže se rozpadá, ať záchvaty šílenství mě moří tisíckrát víc, než moří mor. To budu dokazovat do úmoru.
- Fiammetta** Jen aby vás to neumořilo.
- Artur** Mluví o moru Amorově.
- Fiammetta** Ale amorálně.
- Alberto** Tak dost. Nerozhodně. A tak ať to i zůstane. Čekat na výsledek tohoto souboje, to by znamenalo zažít velmi dlouhou noc.
- Laura** Vy dva tvrdíte, že láska bolí stokrát víc než rány morové. Chci důkaz.
- Artur** Můj dřívější život je důkaz. Já teď už žádné důkazy nepotřebuju. Tohle je renesance. Já si budu už jenom užívat. Omluvte mne. Odcházím k Velké bráně. *(Lauře)* Stačí najít jen ten správný příběh, co?

Odejde s úsměvem. Společnost se rozchází, respektive všichni se proměňují na postavy, o kterých vyprávějí.

7. obraz

Pokoj v cizím domě. Postel. Vchod na záchod. Dveře zvenku. Po případě okno. V místnosti je Laura a Krčmář.

Simone Jen řežte...

Krčmář A ne, že s ním budeš doopravdy...

Simone Bojíte se? Občas je to úplně mimo moji kontrolu...

Ozve se zaklepání.

Simone Jakže se jmenuje?

Krčmář Andreuccio. Z Perugie. *(Odchází)*

Artur *(bezradně stojí uprostřed místnosti)* Paní... jste krásná...

Laura se otočí k Andreucciovi. Oči plné slz. Jemně a lehounce si ho přivine a začne líbat a objímat.

Artur Slzy...

Paní ho gestem zarazí, aby nemluvil. Zároveň mu ani nedovolí, aby sám podnikl nějaký milostný útok. Něžně a útrpně ho hladí.

Simone *(Posadí se s ním na postel.)* Andreuccio.

Artur Jak víte, že se tak jmenuji?

Simone Musíš mi odpustit.

Artur Musíte být neobyčejná žena, jste schopná projevit tak hluboké a upřímné city a přitom i já jsem vás viděl jen chvíli a teď se

skoro hanbím, že ve mně ta chvíle také nezpůsobila takové pohnutí ducha...

Simone Ať ti nyní povím cokoli, i když to bude pravda, která se ti bude zdát pouhým výmyslem, anebo čímsi ohavným, musíš mě vyslechnout, velmi tě prosím.

Artur Ještě nikdy jsem nic takového nepocítil... nesmíme se za to stydět... ctnostný hřích přestává být hříchem, moje milovaná...

Vrhá se na ni.

Simone Počkej! Takhle ne!

Artur Co je? Neboj se, já vím, že to neznáš, ale mám tohle. (*Vytáhne kondom.*) Beru to vážně.

Simone To jsou ovčí střeva? To znám.

Artur (*Na chvíli je v šoku*) Fujtajbl. (*Zahodí to*) Neboj se. Není na co čekat! Je to jako proud, jako lavina, jako povodeň. Jak se jmenuješ?

Simone Simone.

Artur Och, Simone...

Simone Ty a já jsme bratr a sestra.

Artur Cože...?

Simone Tvář se ti změnila. Vstoupil do ní hněv.

Artur Sestra?!

Simone Dnes v hostinci, jen co jsem tě spatřila, pocítila jsem jakýsi zvláštní nepokoj. Tušila jsem, že mi Pánbůh dopřál té milosti, že ještě před smrtí uvidím aspoň jednoho ze svých bratrů a říkám ti, kdybych měla umřít v této chvíli, zemřu šťastná, protože mi osud dopřál poznat tě.

- Artur** Ale já nemám sestru.
- Simone** Tvůj otec často obchodně a rád navštěvoval Benátky. Byl tu velmi oblíbený. Nejvíc ho však milovala moje matka.
- Artur** Můj otec byl předseda unie filatelistů, celý život se nehnul z domu, bál se průvanu. A nikdy se nezmínil, že mám sestru...
- Simone** Jak by mohl! Opustil mě i matku, zanechal nám část svého majetku a nikdy víc se o nás nezajímal.
- Artur** Že by byl tak bezcharakterní?
- Simone** Co mohl dělat?
- Artur** Jestli je to tak, není více mým... naším otcem.
- Simone mu podá víno, do kterého předtím šikovně nasypala nějaký prášek.*
- Simone** Mladíkům, kteří zavítají do cizího města se často stane, že se dají zlákat půvaby neznámé krásky a jsou pro ni ochotni udělat cokoli.
- Artur** Ano, musím připustit, že i mě postihlo podobné vzplanutí a myslel jsem si, že my dnes spolu...
- Simone** Je to kruté.
- Artur** Je to hrozné. A navíc musím říct, že poznáním, jež jste přede mnou odkryla, se moje vášeň vůbec nezmenšila. Spíše naopak. Chci tě tak strašně...
- Simone:** Jen láska sesterská...
- Artur** Ano, ano, musíme být silní. Silní... velmi...
- Simone** Velmi silní... velmi...
- Artur** Do řiti se silou...
- Simone** Chci tě... je to nemožné, zvrhlé, nedovolím to...

Artur Ani já... cítím, že to vydržím... ne! Já musím! Musím...

Simone Co je drahý...

Artur Jsi to nejdražší co mám, ale náhlá křeč...

Artur téměř bez šatů vejde do záchodu. Sedne si na desku, ta se pod ním zlomí (je naříznutá) a on s rachotem spadne do žumpy. Křičí o pomoc. Ale nikdo ho neslyší. Odpovědí je mu jen smích Krčmáře a Simone. Ale smějící se hlasy se množí. Směje se celá společnost. Přiběhnou k jeho věcem, začnou se prát o kreditní karty a hlavně o ovladač, s kterým začnou bláznit.

Mezitím, co se společnost raduje, z boku do hlediště vchází Artur. Podařilo se mu vylézt, ale vypadá hrozně. Smrdí. Je rozzuřený.

Artur Mrcha! Mrcha! Je to mrcha. Panebože, já vypadám. Mohlo být po mně. Je to mrcha. Dobře mi to řekl ten chromý, že po mně půjdou mrchy.

Společnost ho uslyší, pomalu přejde na jeviště a znemožní mu tam vstup.

Filomena *(odkudsi z okna)* Co tu chcete?

Artur Otevři, jdu si pro svoje věci!

Elisa A kdo jste?

Artur Nedělej ze sebe hloupou. Dobře víš, kdo jsem. Deska byla naříznutá, mohl jsem se utopit!

Laura Tohle je slušný dům a já vás neznám.

Artur Neznáš?!!!

Fiametta Přestaň třískat!!!

Artur Ale já znám vás. Teď jsem to konečně pochopil.

Alberto Jdi se vyspat. Moc jsi pil. A smrdíš!

- Artur** Smrdím. Ale vy smrdíte víc. (*Lauře*) Jste obyčejná zlodějka.
- Elisa** Komu říkáš zlodějka?
- Martellino** Lidi, slyšíte?
- Artur** Dobře, zmýlil jsem se. Děvka je to! A ty taky! Všichni jste děvka.
- Fiametta** Lidi, pomoc!
- Artur** To já mám křičet, mě okradli. Pomoc! Jen počkej, až vás dostanu do rukou. Kde je? Co se neukáže?
- Filomena** Nikdo není doma. A na tebe zavolám stráž.
- Artur** To já na vás zavolám stráž! Vlastně policii!
- Dioneo** Tak ty nepřestaneš! (*Vykloní se a polije ho.*) A táhni odkud jsi přišel! Žebráku! Smrade!

Artur zůstane sedět na kraji jeviště.

- Artur** Bože, to je zima. Noci jsou tu tedy pořádně chladné. Ještěže ta voda, kterou mě polili, byla aspoň trochu teplá. Jinak zmrznu. A když nezmrznu, určitě mě zadusí smrad, který šířím. Takhle přece nemůžu do hostince. Ale kde přečkat do rána? Pane Bože, pokorně tě prosím o milost a slitování. Vidíš, jak hloupě mě oklamali. Ale ona byla tak krásná. Jako úsměv tvých cherubínů a jemná jako jejich peří a voňavá... Stačil jediný pohled a úplně mě omámila. Byl jsem jako ve snu, nevěděl jsem, co dělám. Já nevím, jestli to je láska, ale mám ji stále před očima. Ale je to šlapka! Jenomže na světě musí být i šlapky! Teď má moje peníze a šaty. Dobře mi radili...

Náhle se změní atmosféra a hrají varhany. Společnost zmizí z jeviště. Artur si toho nevšimne a jen pokračuje ve svém rozjímání. Náhle se ve tmě za ním ozvou kroky. Je vidět jakési stíny, které nemají své pány, a světla luceren.

- Chlap 2** Tudy. Ke kryptě.

Chlap 1 Fuj.

Chlap 3 Co?

Chlap 1 Smrad.

Chlap 3 Kdo?

Chlap 2 Nejspíš ty.

Chlap 1 Kdepak, takhle nesmrdí ani Luigi.

Chlap 3 Já že smrdím?

Chlap 1 Někdo tu je. Kdo jsi?

Artur Jsem Andreuccio z Perugie.

Chlap 2 Co tu chceš?

Artur Uvažuji a kontempluji. Rozjímám.

Chlap 3 Je to mnich. Kartuzián. Kartuziáni se nemyjí. Prý proto, že jejich pach je od Boha.

Chlap 2 Tohohle má pán bůh určitě velmi rád.

Artur Jedna žena mě hanebně svedla a potom okradla. Kdybyste mi ji pomohli najít...

Chlap 1 Na tu ženu zapomeň. A buď rád, že jsi živý. Ale můžeš udělat něco pro nás...

Chlap 2 Chceš ho vzít s sebou? Nestačí dělit se v trojici?

Chlap 3 Ze svého podílu mu nenechám ani zlatku.

Chlap 1 Zloděj mu peníze vzal, patří se, aby mu je zloději zase vrátili.

Artur Vy jste... zloději?

Chlap 3 Ne.

- Chlap 2** My a zloději? Prosím tě...
- Chlap 1** My jsme jen obyčejní vykrádači hrobů. Dnes pochovali florentského biskupa. Na prstě má prý vzácný drahokam.
- Artur** Briliant jako kachní vejce.
- Chlap 3** Odkud to víš? Dostal ho od krále.
- Artur** Už jsem potkal jednoho, co po něm toužil. Ted' sedí ve vězení. Nějaký Martellino.
- Chlap 2** Asi amatér. My máme zkušenosti.
- Chlap 1** To máme. Hlavně s vězením.
- Artur** A co ten biskup? Povídá se, že i po smrti je slyšet jak se modlí a kvílí. Není to svatokrádež?
- Chlap 2** Ctíš matku svou i otce svého?
- Artur** Jo.
- Chlap 2** No vidíš. Bůh tě má jistě rád.
Hodí ho do krypty.
- Artur** Au...
- Chlap 1** Vidíš prsten?
- Artur** Není tu ani trocha místa, ten chlap byl strašně tlustý.
Je slyšet kýchnutí.
- Artur** To byl biskup!!! (*Rozesměje se*)
- Chlap 2** Nežvaň. Hledej hlavně ten prsten. Může ho mít i v ústech.
- Artur** Má tam jen stříbrné knoflíky.
- Chlap 1** Vyhod' je ven.

Artur je vyhodí.

Chlap 1 Andreuccio, podívej se ještě jednou po tom prstenu. Musí tam někde být!

Artur Mám ho, ale pomozte mi vylézt.

Chlap 1 A proč? Nejdřív ho vyhod'.

Artur Mám hrozný pocit, jakoby se ten biskup usmíval.

Chlap 2 Možná, že se mu líbí v tvój společnosti. Říká se, že občas v noci kvílívá...

Artur Vytáhněte mě!

Chlap 1 Abys nás udal? Nejdřív vyhod' prsten a pak uvidíme.

Chlap 3 Opravdu ho tu chcete nechat?

Chlap 2 Jestli ho najdou, mohl by nás prozradit.

Najednou je opravdu slyšet strašné kvílení.

Chlap 2 Co to bylo?

Chlap 3 Boží prozřetelnost... Biskup vstává!

Chlap 1 A není to ta svatá prostota?

Kvílení.

Chlap 2 Tohle je hlas ze záhrobí... utíkejme...

Běží pryč.

Artur Počkejte... to je jenom Petruccio... nenechávejte mě tady... radši mě zabte...

Objeví se Petruccio – klamaný manžel. Opakuje si svůj krásný refrén. Zastaví se u hrobky s Arturem.

- Petruccio** Víš, neměl bych ti to říkat, ale jsem v pekle.
- Artur** Pomož mi ven, nemůžu odsud sám vylézt. Je tu mrtvola.
- Petruccio** Celý život mě strašili peklem. Ale musím ti říct úplně vážně, že jsem si ho představoval jinak. Nebudeš mi věřit, ale mě se v pekle líbí. Moje žena byla věčně nespokojená, pořád chtěla, aby sme si žili jako v nebi, ale vykládala, že se mnou je to jako v pekle. Asi měla pravdu. Já strašně piju. Teď jsem v pekle a jsem tu jako v ráji. Mám co pít. Víno.
- Artur** Vytáhni mě. Nejsi v pekle. Tvoje žena ti to jenom namluvila. Dala ti něco do toho vína. Užívá si s jedním mnichem.
- Petruccio** Moje žena to se mnou měla těžké. Počkej, ale když spolu mluvíme, tak ty musíš být taky v pekle. Určitě jsi taky šťastný. Nebudu tě rušit. Sbohem, šťastný muži!
- Artur** Počkej! Nechod' pryč!
- Petruccio však odejde.*
- Artur** Člověk opravdu nikdy neví, co ho čeká. Jak krásně, jak teple, jak lidsky mi bylo v té žumpě!
- Kroky a tichý rozhovor.*
- Mnich** Slyšíte ho... už zase kvílí. Půjdeme sem, tady nás nikdo nevyruší. Vaše rozkošné ručky, prsa, boky...
- Petrucciova žena** Jsme v chrámu... ne! Můj muž...
- Mnich** Je v pekle!
- Petrucciova žena** A opravdu se mu nemůže nic stát? Co když mu Pánbůh z toho vězení pomůže a on se tu náhle zjeví!
- Mnich** To jsou hlouposti.

Lehnou si ke kryptě. Náhle se odtud vymrští Arturovy ruce. Zachytí se jich a drápe se ven.

Artur Smilníci! Nevěrná ženo! Byl jsem v pekle. Trpěl jsem v ohni. A ty tu zatím...

Petrucciova žena Můj muž! To je on! Já za to nemůžu! Neměl jsi tolik pít!

Artur Už nebudu! A ty se o mě začneš starat! Nebo jinak -!!!!

Petrucciova žena Boží mlýny!

Petrucciova žena i Mnich vyplašení utíkají. Z hrobky s námahou vylézá Artur.

Artur Když si to tak shrnu, nejsem na tom až tak špatně. Přišel jsem sice o všechno, o byt, o peníze, o důstojnost, stojím tu jenom ve spodním prádle, páchnu po mrtvolách a je mi zima. Co nevidět nastydnou a velmi brzo umřu. Budu mít jen malý pohřeb u cesty - nikdo známý. Napíší tam, tady leží Andreuccio z Perugie, oběť civilizačního moru. Jak jsem mohl být tak hloupý a otevřít jim ty dveře! A navíc ještě uvěřit těm historkám. Jaké Benátky? Kde je tady voda? Jaká hrobka? Jaký biskup? Copak jsem se doopravdy zbláznil? Ale smrdím... to je fakt. Nemám šaty a v mém domě je ta žena... Simone. *(velmi něžně)* Mrcha... Andreuccio, Andreuccio, neměl ses zamilovat. Panebože, už i sám sobě říkám Andreuccio! Asi proto, že jsem tomu uvěřil. A líbí se mi to. Proč bych lhal... líbí se mi to. Líbí se mi to, i když smrdím, ale miluju. Miluju ji!

Společnost se pomalu schází kolem Artura.

Artur Simone, jsi to ty! Miluji tě! Pojd'! Zase si na mě něco vymyslíš, no tak... proč nic neříkáš... Simone!

Laura Jsem Laura!

Pamfilo Arture, uklidněte se. To je síla vyprávění.

- Artur** Vy na mě nemluvte. Vyhodili jste mě z bytu.
- Filomena** My? Kdepak... Sám jste odešel.
- Artur** Já? Uprostřed noci? Zbláznili jste se?
- Fiammetta** To právě není jisté... podívejte se na sebe.
- Artur** To je vaše vina.
- Alberto** Jen jsme tu seděli a vyprávěli si příběhy. To vy jste najednou vyskočil a běhal sem a tam...
- Laura** Měli jsme o vás strach.
- Artur** Opravdu? Lauro... Nevím, kdo vy všichni jste a kde je váš svět... a proč jste teď v tom mém...
- Laura** Protože jsme tady.
- Artur** Galeotto.
- Elisa** Označuje to múzu... Múzu, kterou každý hledá, ale nemůže ji zachytit. Múza, která tvoří váš příběh.
- Artur** Jak to - můj příběh?
- Fiammetta** Ten příběh, který jsem dnes večer začala rozvíjet?
- Artur** Ten byl přece o tom biskupovi z Imoly... jak tam byl ten chromý a potom anděl...
- Dioneo** Celé jste to popletl...
- Artur** Já?
- Laura** A kdo? Koukněte se na sebe! Stojí tady bez šatů, příšerně smrdí a všechno plete dohromady...
- Artur** Já vás miluju! Miluju vás! I když jste mrcha! Jste Galeotto!
- Laura** Láska je ukrytá tam, kde vůbec není.

Artur V tom případě je ve mně strašně moc lásky. Víc než si myslíte. Přece jen mám už svoje roky, muži se od určitého věku takováto slova neříkají lehko...

Dioneo Proč?

Artur Protože v mém věku, na rozdíl od vás, to může být naposledy a hlavně, myslím to smrtelně vážně.

Dioneo Takže vy milujete Lauru! To je krásný příběh!

Artur To je můj příběh a vy se do něj nepleťte!

Celá společnost se směje.

Artur Co se smějete!? Co se smějete!? Je to můj příběh! Můj příběh!
Všechno mizí ve tmě. Veselý smích zaniká.

8. obraz

Hosté odešli. Jsou pryč. Jakoby tu ani nikdy nebyli. Pomalým krokem do místnosti vejde Cyril. Skloní se nad ležícího Artura.

Cyril Arture... slyšíš mě?

Artur Pamfilo? Jsi to ty?

Cyril Kdo? Arture, je ti dobře?

Artur Cyril. Neuvěříš, co jsem právě prožil. Bylo to jako v té knize... je taková kniha. Je tam strašně moc mnichů a vína, všichni jsou nadrženi...

Cyril Vypadáš hrozně.

Artur Zamiloval jsem se.

Cyril V tom případě se to dá pochopit.

- Artur** Nedá.
- Cyril** Co je to za ženu?
- Artur** Nevím, jestli je to vůbec žena...
- Cyril** Na tom není nic špatného, konec konců muži si rozumí mnohem lépe než ženy. Hlavně při nákupech...
- Artur** Ne, to ne... je to něco... něco jako Galeotto.
- Cyril** Je to to slovo? Galeotto?
- Artur** Je to múza. Laura, nebo Simone, to máš jedno... Mrcha, ale krásná.
- Cyril** Mrchy jsou pro život důležité, člověk si díky nim uvědomí spoustu věcí velmi rychle.
- Artur** Hm, mrchy... takže múzy jsou rychlé. A krásné.
- Cyril** ... každý má někde svou múzu. Jen se k ní neumí dostat.
- Artur** Já ji mám vymyšlenou (fiktivní). Už ji nikdy neuvidím.
- Cyril** No a co? Myslím, že taky už nikdy neuvidím Lucii.
- Artur** Experiment se společnou domácností nevyšel?
- Cyril** Naopak. Žena mě vyhodila z domu a obě přítelkyně mě opustily. Myslím, že přijdu o všechnen majetek a hned nato i o licenci. Takže, co jsem čekal? Dopadlo to skvěle.
- Artur** Co budeš dělat?
- Cyril** Nevím. Přemýšlel jsem o tom a poprvé v životě mě nic nenapadá. Člověk nemůže sám sobe dělat psychiatra.
- Artur** Někdo by si ze slušnosti aspoň podřezal žíly, nebo vypil flašku absintu na ex. Choval by se smutně a jeho život by nedával smysl.

- Cyril** Můj život má smysl. Je to hra.
- Artur** Hra. Samá hra, jsi přesně jako oni. Láska není hra. Je to nákaza, vášeň, mor. Nedokážu proti tomu bojovat. Vy všichni jste veselí a bezstarostní a svět přitom vymírá.
- Cyril** A ty víš, co je to veselost?
- Artur** Veselost... nikdo to přesně neví. Možná rafinovaná forma smutku po své múze... Galeotto. Dávné volání... Měl jsi pravdu. Tam venku je mor. Mor všech těch vztahů a komplikací. Lidstvo vymře, protože ještě chvilka a žádný chlap už se nebude umět domluvit se žádnou ženou.
- Cyril** A na co máme alkohol?
- Artur** To je pravda. Tak to ještě chvíli vydrží. Milovat, milovat, milovat!
- Cyril** To je výzva?
- Artur** To je prokletí. Vůbec nevím, co mám dělat.
- Cyril** Když nevíš, co máš dělat... buď veselý.
- Artur** Chceš slyšet zajímavý příběh? Budu ti ho vyprávět. Teď se ti to zdá hrozné. Hrozné jako mor. Ale jen co ho začnu povídat, budeš se muset smát. Bude to o tom, jak jeden opuštěný muž našel smysl života hned po tom, co ho zbili, uvrhli do vězení, málem se utopil v žumpě a byl zavřený v hrobce a...

Vybere dálkový ovladač a stiskne knoflík. Začne hrát hudba, světlo, pomaly všechno mizí ve tmě.

Konec